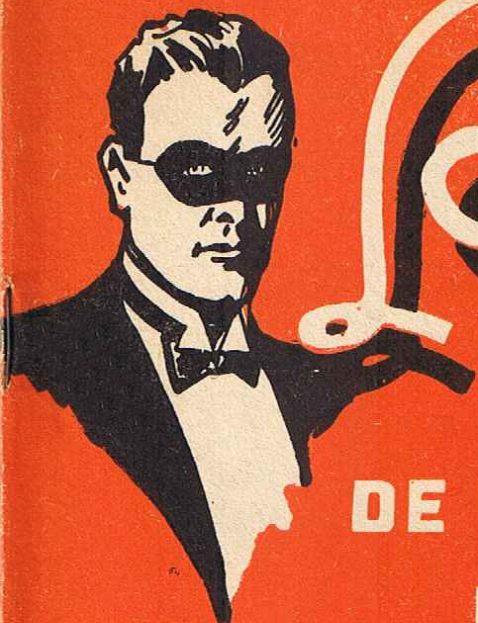

NIEUWE AVONTUREN

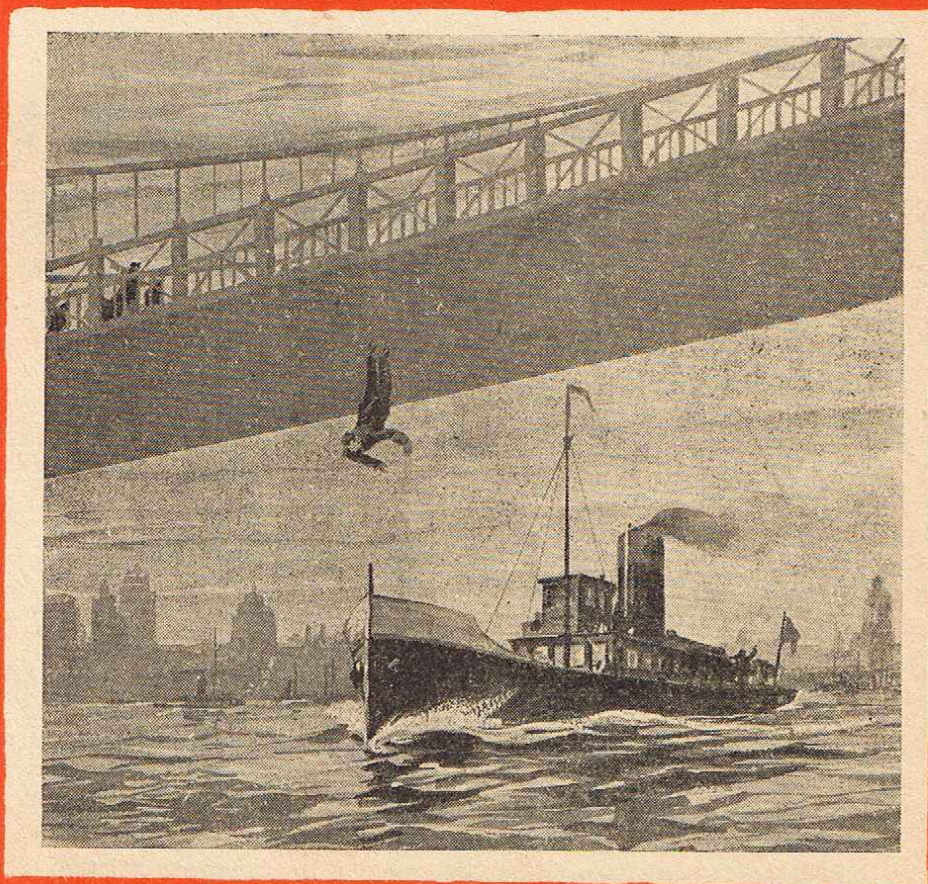
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Drama op de Brooklyn Bridge

Nr 2122

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

HET DRAMA OP DE BROOKLYNBRIDGE

HOOFDSTUK I.

DE GEHEIME GANG

Voor een fraai huis in de 43rd Street te New York stond een voertuig stil, hetwelk alle inwoners van de wereldstad, of tenminste een zeer groot gedeelte daarvan, aanstonds herkend zouden hebben als een politieauto.

De wagen was grijs geschilderd en van royale afmetingen. Hij kon onge-

veer tien personen bevatten, met de chauffeur meegerekend.

De deur van het huis werd plotseling opengeworpen en er verschenen vier agenten, die drie geboeide mannen stevig vasthielden, daarbij geholpen door een man van reusachtige lichaamsbouw, die wel in staat scheen te zijn geheel al-

leen het drietal meester te blijven, als het nodig was.

Er snerpde een fluitsein en dadelijk kwamen nog twee andere agenten toesnellen, die klaarblijkelijk aan de voor- en achterzijde van het huis op post hadden gestaan.

De drie arrestanten waren stevig geboeid en werden nu haastig, ieder door twee agenten begeleid, naar de wachtende auto gebracht.

Het geschiedde zo snel, dat het publiek nauwelijks tijd had om te zien, wat er voorviel.

De auto reed dadelijk weg, maar de reus, die bij de arrestatie de behulpzame hand had geboden, keerde weer in het huis terug.

Het was het huis van een welbekend New Yorker, de bankier Michael Whitacre en met deze bankier was juist dezelfde dag iets zeer eigenaardigs gebeurd: hij was, tegelijk met een zekere Dr. Fox in zijn eigen huis gevangen genomen, op beschuldiging lid te zijn van de bende van het Kwade Ooog.

Slechts een Amerikaan kan begrijpen welk een vreselijke beschuldiging hierin gelegen was.

Inderdaad, de zoeven genoemde bende verspreidde sedert enige weken schrik en ontsteltenis in de wereldstad, nadat zij meer dan een jaar geleden geheel ten onder scheen te zijn gebracht met de terechtstelling van haar chef, Buster Finn geheten, bijgenaamd de « Moloch ».

Het aantal moorden, berovingen, ontvoeringen en bomaanslagen was sedert enige weken onrustbarend toegenomen, ofschoon het onmiskkenbaar was, dat er reeds weer een zekere teruggang viel te bespeuren.

Deze verbetering was hoofdzakelijk toe te schrijven aan het optreden van een geheimzinnige vreemdeling, wiens naam slechts fluisterend genoemd werd en van mond tot mond ging, maar in de eerste plaats in de kringen der Inge- wijden, dat wil in dit geval zeggen:

van de politie te New York en te Londen.

Want de naam van die man was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, die in zijn eigen land reeds geruime tijd gezocht werd en op wiens aanhouding nog altijd een premie was gesteld van duizend pond sterling.

Hoe hij zo snel in Amerika was gekomen, dat mocht een raadsel heten; zij, die op de hoogte konden zijn, verklaarden met de meeste beslistheid, dat hij de reis in een enkele, ja zelfs binnen een halve dag moest hebben volbracht, van Londen naar New York.

Hoe dit ook zij, dit alles was een paar weken geleden, Raffles had zich aanstonds tot een bondgenoot van de New Yorkse politie verklaard, althans voor zover het de bestrijding van de bende betrof. En zeer spoedig had het Kwade Oog tot zijn nadeel moeten ondervinden, wat dit zeggen wilde!

Reeds dadelijk namen de arrestaties toe, verscheidene leden van de bende waren gevangen genomen en in verwoede gevechten met de politie werden er tevens een aantal gedood of zwaar gewond.

De gelederen van de bandieten werden wel ernstig gedund, want ten slotte viel, door toedoen van John Raffles, niemand anders dan Dr. Fox in handen van de politie.

Slechts de vrienden, en ook de vijanden van Fox konden weten, wat dit te betekenen had.

Hij was de chef, de aanvoerder van het genootschap van « De Gouden Sleutel », welks hoofdkwartier zich te Londen bevond, een van de machtigste misdadigersorganisaties der gehele wereld en waarbij talrijke bendes, niet alleen uit Engeland, maar ook uit Frankrijk, Italië en zelfs Spanje waren aangesloten.

Hij werd de « Meester » genoemd en duizenden bandieten, over de gehele wereld verspreid, waren de chef van het genootschap op straffe des doods, on-

voorwaardelijk gehoorzaamheid verplicht.

Fox was de derde chef; vóór hem hadden Professor Shydrift en Professor Nicholson geregeerd.

De eerste had het leven verloren in een verbitterde strijd in de lucht tegen Raffles en was van een hoogte van twee duizend meter te pletter gevallen; de tweede had zijn leven van moord en roof geëindigd aan de galg, eveneens door toedoen van Raffles, die hem met meedogenloze vastberadenheid vervolgd had.

Men kan zich dus voorstellen, welk een verbitterde vijandschap er heerste tussen de opvolger van deze beide mannen, wiens levensdraad door de Grote Onbekende was afgesneden en John Raffles.

Reeds herhaalde malen hadden deze mannen tegenover elkaar gestaan; nu eens scheen deze te zullen winnen, dan weer leek het alsof gene met de zege zou strijken.

De inzet van deze worsteling was steeds het leven.

Beide mannen wisten met grote stelligheid van elkaar, dat zij geen medelijden behoeften te verwachten.

Maar de strijdwijze van Dr. Fox was een andere dan die van John Raffles.

Tot tweemaal toe had Raffles, nadat hij Fox in zijn macht had gekregen, deze tot een eerlijk tweegevecht uitgedaagd en beide malen was zijn tegenstander er in geslaagd zijn lot te ontkomen.

Maar wanneer Raffles het onderspit had gedolven, dan wist Fox niets van ridderlijkheid of van gelijke kansen; hij veroordeelde zijn vijand eenvoudig tot een langzame marteldood en slechts als door een wonder, of door de toewijding van zijn beide vrienden, Charles Brand en de reusachtige chauffeur James Henderson, die hem tot in de dood waren verknocht, was hij er tot dusverre in geslaagd dit lot van zich af te wenden.

En nu was deze vreselijke man, deze Dr. Fox, die op zijn beurt naar New York was gekomen, na uit het huis van bewaring te Londen te zijn ontsnapt, waarin hij opgesloten was in afwachting dat zijn proces een aanvang zou nemen, eveneens gearresteerd en weerom ten gevolge van het ingrijpen van John Raffles.

De arrestatie had plaats gehad in het huis van zijn vriend Whitacre.

Daar Fox sterke verdenking koesterde, dat de persoon, die de politie op zijn spoor had gebracht, John Raffles was, zo had deze er glimlachend in toegestemd, zijn doodsvijand en de agenten naar het hoofdbureau van politie te verzegelen.

En niet alleen wist hij door zijn welbespraaktheid de commissaris van politie te overtuigen, dat Fox zich schromelijk vergiste, maar hij kreeg zelfs verlof om met zes agenten het huis van Whitacre nogmaals te onderzoeken, daar hij in de vaste overtuiging verkeerde, dat dit huis een of andere geheime ingang moest hebben.

En tot woede van de gearresteerde Dr. Fox vertrok Raffles, zoals hij gekomen was, ditmaal in gezelschap van zes agenten van politie, die hem ter assistentie waren meegegeven.

Raffles had zich uitgegeven voor een particulier detective uit Londen die juist naar New York was gekomen om Dr. Fox te vangen en de commissaris had hem na inzage van de hem voorgelegde papieren grif geloofd.

Dat de Grote Onbekende goed had gezien, bleek spoedig, want in het huis van de medeplichtige bankier ontdekte hij na enig zoeken een geheime lift, die naar een onderaardse gang voerde.

Eigenlijk had Raffles gehoopt, dat hij in het huis misschien een aanwijziging zou vinden, betreffende de geheimzinnige Moloch, de man, die niemand van de leden ooit van aangezicht tot aangezicht gezien had, en die niettemin met

vaste hand alle aangelegenheden van de bende regelde.

Daarin werd hij bedrogen, maar het was althans een kleine voldoening, dat er in het huis nog drie bandieten werden overrompeld, die juist door die geheime gang waren binnengetreten en dat hij in een goed verborgen vak van Whitacre's schrijfbureau een aantal documenten ontdekte, die voor de politie van groot nut bleken te zijn bij de bestrijding van de bende van het Kwade Oog.

Na deze korte en noodzakelijke inleiding kunnen wij de loop van ons verhaal vervolgen.

De reus, na een handje te hebben geholpen bij het expedieren van de gevangen bandieten, was weer het huis binnen gegaan en voegde zich bij John Raffles en Charles Brand, die van achter een raam hadden toegekeken, hoe de drie bandieten in de politieauto werden weggebracht.

— Het is in orde, Mylord, riep hij uit, zodra hij was binnen getreden.

— Goed zo, James, zei Raffles met een goedkeurend hoofdknikje, dan zullen wij eens wat anders gaan beginnen.

Brand, een nog jonge man, met een zacht, blozend gelaat en helderblauwe ogen, legde nu de hand op de schouder van zijn metgezel, die zijn verpleegskleding op het bureau van politie had afgelegd en zei half lachend, half op ernstige toon:

— Als je mij de waarheid vraagt, dan acht ik het eerstvolgende, wat wij te doen hebben ons onmiddellijk naar Londen te begeven.

— Hoe zo? vroeg Raffles. Verveel je je hier?

— Vervelen, neen, dat nu bepaald niét, antwoordde Brand meesmuilend. Men zou al een zonderlinge klant moeten zijn, als men zich zou kunnen vervelen, wanneer ons leven iedere minuut, iedere seconde van de dag gevaar loopt. Neen,

het is juist de overmaat van zenuwachtige opwindung, die mij noopte tot mijn opmerking!

— Ik kan van zenuwen niets merken, hernam Raffles bedaard.

— Jij, jij hebt dan ook zenuwen als scheepskabels, riep Brand uit. Ik weet het, je hebt je nu eenmaal voorgenomen om de bende van het Kwade Oog te bestrijden tot ze machteloos is, maar...

— Niet alleen tot zij machteloos is, Charles, viel Raffles hem steeds even bedaard in de rede, maar tot zij totaal is uitgeroeid en dat zal zij pas zijn, wanneer wij de identiteit hebben kunnen ontdekken van de Moloch, van de man, die Buster Finn opvolgde.

Brand zuchtte, maar hij zweeg.

Hij begreep wel, dat Raffles zich nu eenmaal vast had voorgenomen zijn plannen ten uitvoer te brengen en dat hij dus, wanneer hij naar Londen terug wilde keren, dit alleen zou moeten doen.

Want er was geen sprake van, dat Henderson zijn meester in de steek zou laten.

Trouwens, Brand zelf dacht er ook geen ogenblik aan, nu Raffles blijkbaar onwillig was de reeks zijner avonturen hier te New York af te breken.

En daarom schikte hij zich in het onvermijdelijke, in de zoete hoop, dat een toeval hem spoedig op het spoor zou brengen van de geheimzinnige Moloch.

In ieder geval was Fox onschadelijk gemaakt en dat was al heel wat waard.

De politie-auto was nu uit het gezicht verdwenen en Raffles wendde zich tot de beide anderen met de opmerking:

— Wij zullen nu eens de onderaardse gang onderzoeken, vóór wij ons naar Jessy Kelvin, mijn beschermeling, begeven.

De drie mannen traden het aangrenzende vertrek binnen, dat als werkkamer was ingericht en waar zoeven de arrestatie van Fox, van Whitacre en van de drie zo juist weggeleide bandieten had plaats gehad.

Daar gekomen, liep Raffles toe op een grote spiegel, die aan de wand hing, zocht even en drukte toen op een kleine verhevenheid tussen de krullen van de lijst verborgen.

Dadelijk schoof een zware boekenkast opzij, die tegen een der wanden geplaatst was.

Een smal, maar tamelijk lang luik werd zichtbaar, waarop gemakkelijk vier mannen konden plaats nemen.

Tegelijkertijd stapten Raffles, Brand en Henderson op het platform, dat aanstonds uit zichzelf omlaag zakte en omstreeks acht meter lager weer zachtjes stuitte op de bodem van een rechthoekige liftkoker.

Raffles had reeds een zaklantaarn ontstoken en belichtte daarmee de vierkante opening, in een der zijwanden van de koker.

Deze opening was zo laag, dat de mannen zich moesten bukken om er door te kunnen gaan.

Zij bevonden zich nu in een tunnel, waar twee mannen elkaar juist zouden kunnen passeren en die snel hoger werd, zodat zij spoedig rechtop konden staan.

De drie mannen schreden behoedzaam verder en na enkele minuten te hebben gelopen, bereikten zij het uiteinde van de rechte tunnel, afgesloten door een stevige, met ijzer beslagen deur.

Het kostte Raffles, ofschoon hij van uitstekende instrumenten voorzien was, vijf volle minuten om het slot van deze

deur te openen, maar eindelijk konden de mannen haar passeren en bevonden zij zich in een soort rommelkelder, waar zich een menigte oude flessen en pak-kisten bevond.

Na enig zoeken had Raffles in een der wanden van deze kelder een houten schuifdeur gevonden en nadat ook deze geopend was, konden de drie mannen een tweede kelder binnentreden, ruimer dan de eerste, en die blijkbaar was ingericht als bergplaats van een groot pakhuis.

De kelder had twee kleine ramen, hoog aangebracht, en waardoor men niets anders dan het onderste gedeelte van de benen der voorbijgangers kon zien.

Raffles plaatste zich op enige afstand voor een der stoffige vensters en daar doorheen kon hij juist de naam lezen van de straat, aangebracht op een tegenoverliggend hoekhuis.

— Nu weten wij tenminste waar wij zijn, bromde hij vergenoegd. Ik zie daar de naam van de straat en van de zijstraat, een vergissing is onmogelijk.

— Maar hoe kwamen de bandieten hier weg?

— Heel eenvoudig, zij gingen de keldertrap op en zullen daar wel een binnenplaats bereikt hebben, vanwaar zij gemakkelijk een of andere achterstraat konden bereiken. Ik weet nu wat ik weten wilde, vrienden, wij zullen nu maar terug keren.

HOOFDSTUK II.

DE SCHIJNDODE

De drie mannen keerden langs dezelfde weg terug en namen weer op het platform van de lift plaats.

Raffles haalde een kleine glinsterende hefboom over, die hij in een der wanden ontdekt had en langzaam, zonder enig gerucht, ging de lift omhoog.

Even later stonden zij weer in het werkvertrek en toen Raffles nogmaals op de knop in de spiegelijst drukte, rolde de kast met de zware planken, waarop zij stond, op haar plaats terug.

Raffles wierp nog een blik om zich heen en zei toen:

— Wij hebben hier voorlopig niets meer te doen, vrienden, laten wij nu maar vertrekken en ons eens met Jessy Kelvin bezig houden, die haar leven gewaagd heeft om ons te redden.

— Niet ons, Edward, jou alleen! riep Brand uit, voor ons zou zij het zeker nooit gedaan hebben.

— En waarom niet, als ik vragen mag? vroeg Raffles, terwijl hij Brand strak aankeek.

Deze wilde iets zeggen, maar hij bedacht zich, haalde de schouders op en vergenoegde er zich mede, binnensmonds iets te mompelen, wat niemand anders dan hijzelf verstond.

Wie was die Jessy Kelvin waarover de beide mannen zoeven gesproken hadden? Zij was de weduwe van een schatrijke fabrikant, in staat om aan al haar weelderige grillen te voldoen, maar door haar hartstochtelijke aard gedreven op

een misdadig pad, hetwelk haar regelrecht naar de bende van het Kwade Oog had geleid.

Die vrouw, die met haar rijkdommen zoveel goeds had kunnen doen, gaf er de voorkeur aan, vaak als man verkleed, in het holst van de nacht de holen der misdadigers te bezoeken en zelf deel te nemen aan de gevaarlijkste ondernemingen: inbraken en berovingen. Zij had met eigen hand tot tweemaal toe een agent zwaar gewond met een revolver-schot, en zij wist ook het mes goed te hanteren.

Deze vrouw, van een verblindende schoonheid, was enige dagen geleden door Dr. Fox afgevaardigd om de helper van John Raffles in haar netten te lokken.

Maar het noodlot had het anders gewild.

Niet de helper van Raffles, hijzelf was in haar woning verschenen en in plaats dat zij hem had kunnen verlokken zijn vriend te verraden, had zich een gevoel van haar meester gemaakt, dat zij wellicht in haar gehele leven nog niet gekend had.

Maar Raffles had zich van dat alles bitter weinig aangetrokken; hij streefde een geheel ander doel na, hij was haar huis binnen gegaan, niet alleen om de plannen van Fox te dwarsbomen, maar ook om haar te ontlasten van een groot gedeelte van haar geld en haar juwelen.

Daartoe was het echter niet gekomen, want juist toen hij haar machteloos had gemaakt, werd hij door Fox en een aantal zijner medeplichtigen overvallen en geboeid in een auto weggevoerd, nadat hij zelf zijn slachtoffer weer van de boeien had moeten bevrijden, welke hij haar had aangelegd.

Maar de vrouw, meegesleept door haar zo plotseling ontbrande liefde, had zich geen ogenblik bedacht, maar had zich op weg begeven, om de man te redden, die haar verbitterde tegenstander moest zijn en die zij toch onmogelijk als een vijand kon behandelen, daartoe had het gevoel, dat zich van haar had meester gemaakt, reeds te diep in haar hart wortel geschoten.

Raffles werd bevrijd, maar de rol, welke Jessy Kelvin daarbij vervuld had, kon niet lang geheim blijven en de leden van de bende hadden een dure eed gezworen, dat zij zou sterven, om aldus haar verraad te boeten.

Maar weerom was Raffles tijdig bij de hand, om deze moorddadige plannen in duigen te doen vallen.

Hij wist de schone vrouw over te halen, een middel in te nemen, waardoor zij gedurende bijna een gehele dag onbewegelijk, stijf en koud als een dode zou tender liggen, waarbij Brand optrad, vermomd als een eerwaardig geneesheer.

De bandieten werden volkomen op een dwaalspoor gebracht en toen zij binnen drongen, om Jessy Kelvin haar straf te doen ondergaan, vonden zij slechts haar lijk.

Tot dusver meenden de bandieten dan ook niet anders, of hun voormalige medeplichtige had de hand aan zichzelf geslagen, om hen aldus voor te zijn, en zich de martelingen te besparen, welke de Moloch zeker voor haar had uitgedacht.

Reeds had Brand aan Raffles mede gedeeld, dat het bewustzijn bij de jonge vrouw was teruggekeerd en nu zouden de drie mannen zich op weg begeven, om

haar voor goed te onttrekken aan de wraak van de bende.

Het was omstreeks acht uur in de avond, en langzamerhand begon de duisternis te vallen, toen de drie mannen het huis van Whitacre verlieten.

Een straat verder bevond zich een restaurant, waar zij een stevige maaltijd nuttigden, en daarop reden zij in de inmiddels bestelde huurauto naar de 17de straat, niet ver van Fifth Avenue, waar zich het huis van Jessy Kelvin bevond.

— Zou zij daar nu nog geheel alleen liggen? vroeg Brand, nadat de auto enige tijd had voort gereden.

— Dat is tenminste zeer waarschijnlijk, antwoordde Raffles, haar twee mannelijke bedienden waren beiden leden van de bende en een hunner, Grocer, is reeds gearresteerd. De ander weet niet beter, of zijn zogenaamde meesteres is dood en hij heeft volstrekt geen reden, om daar terug te keren. Wat de kamenier betreft, die vertoeft bij haar ouders. Het is immers ook beter, dat zij geheel alleen is, want des te gemakkelijker zullen wij onze plannen kunnen volbrengen.

Een ogenblik later stond de auto stil voor het fraaie herenhuis.

Het was nu geheel donker geworden.

Raffles betaalde de chauffeur en zond de man weg.

Daar hij de sleutel van het huis had, kon hij gemakkelijk binnen komen.

Even later stonden de drie mannen in de vestibule en zij wilden juist de grote trap opgaan, toen Raffles plotseling stil stond, met de vinger op de lippen en een uitdrukking op zijn gelaat, die tot stilte maande.

Zijn scherp oor had ergens in huis enig gerust opgevangen, een gerucht, waarvan hij de aard uit eigen ervaring kende, het was het krassen van een of ander werktuig over metaal, bijvoorbeeld, van een beitel op het slot van een brandkast...

Een ogenblik later had hij zijn revolver getrokken en Henderson en Brand volgden zijn voorbeeld, ofschoon zij zelf nog niet begrepen, waardoor de aandacht van Raffles kon zijn getrokken.

Maar toen zij de eerste verdieping hadden bereikt, onhoorbaar voortschrijdend op de dikke loper, hoorden ook zij het verdacht gerucht.

Het kwam uit een vertrek, waarvan de deur op een kier stond, want de man, die daarbinnen bezig was, achtte het blijkbaar onmogelijk, dat men hem zou kunnen storen; hij was immers geheel alleen met een dode in het grote huis?

Toen echter hoorden de drie mannen weer een ander, een nieuw geluid, er werd ergens heel zachtjes een deur geopend.

De inbreker echter scheen het te hebben gehoord; er klonk een onderdrukte vloek, toen de gesmoorde kreet van een vrouw, die men aanvalt en toen een half gedempt geroep om hulp, aanstonds gevolgd door het geluid van een worsteling.

— Kom mee! riep Raffles uit. Jessy Kelvin verkeert in gevaar!

De drie mannen snelden door de gang en Raffles rukte de deur verder open. Daar, dicht bij een der ramen, die op de grote tuin uitkwamen, en hetwelk half open stond, worstelden een man en een vrouw, die in de vuist een kleine revolver geklemd hield, van welk wapen zij zich echter niet kon bedienen, daar de man haar met de ene hand bij de pols gegrepen had, terwijl hij haar met de andere de keel trachtte dicht te knijpen.

In een ogenblik was Raffles op de inbreker toegesprongen en zwaar als 'n moker daalde zijn vuist op de kaak van de kerel neer, die als een blok omviel.

Iedere andere vrouw zou waarschijnlijk prompt in zwijm zijn gevallen, maar Jessy Kelvin was van een ander ras.

Zij wreef zich slechts even de pols, waarop zich een rode striem vertoonde

en wierp een schuwe blik op de man, die haar te hulp was gesnel.

Zachtjes zei zij:

— Ik dank u, gij hebt mij opnieuw het leven gered! Die ellendeling zou mij zeker de strot hebben dicht geknepen, als gij niet op tijd waart gekomen.

— Het heeft volstrekt niets om het lijf, madame! hernam Raffles op koele maar volmaakt hoffelijke toon. Het spreekt vanzelf dat een gentleman nooit zou kunnen toelaten, dat een dame in haar eigen huis werd overvallen!

Hij wendde even de blik op het bewegingloze lichaam op de vloer en vroeg toen:

— Kent gij die man?

— Hij is een lid van de bende, fluisterde de jonge vrouw.

— Het is niet twijfelachtig, wat zijn doel was, hernam Raffles. Hij heeft gedacht, dat zich hier een voortreffelijke gelegenheid voordeed, om een goede slag te slaan! Een huis zonder bedienden, de bewoonster dood, de kasten en tassen vol goud en juwelen! Nu, ik neem hem dit voornemen op zichzelf niet kwalijk, daartoe mis ik de bevoegdheid, maar ik zal het hem nooit vergeven, dat hij zich aan een vrouw heeft durven vergrijpen!

— Hij heeft reeds verscheidene misdaden op zijn geweten! hernam Jessy Kelvin op zachte toon, en ik ben er zeker van, dat hij mij zou hebben gedood, als gij niet tussenbeide waart gekomen!

— Dan blijken wij dus een goede vangst te hebben gedaan, zei Raffles. Wij zullen deze man even onschadelijk maken!

Hij gaf Brand en Henderson, die in de deuropening waren blijven staan, een wenk en in een ogenblik hadden beiden de man gebonden en gekneveld.

Hij kwam toen juist weer bij kennis en wierp een woeste blik om zich heen, totdat deze tenslotte gevestigd bleef op het bleke gelaat van Jessy Kelvin.

De jonge vrouw begon over al haar leden te beven, ondanks haar geestkracht, want zij begreep de betekenis

van deze stomme blik maar al te goed: haar leven zou niet veel meer waard zijn wanneer zij zich slechts even op straat vertoonde, want aanstonds zouden de leden van de bende van het Kwade Oog haar spoor als bloedhonden volgen, totdat zij, vroeg of laat, in hun handen zou vallen en dan was haar lot niet twijfelachtig.

In het beste geval zou men haar ver-raderlijk van onder een zakdoek neerschieten, of haar met een dolk neerstoten.

Raffles scheen te begrijpen, wat er in haar omging, want hij vervolgde op dezelfde zakelijke toon:

— Het spreekt vanzelf, dat gij niet hier blijft, madame, maar wat wij verder te bespreken hebben, mag deze el-lendeling niet horen!

Deze woorden waren voor Henderson voldoende, om op de geboeide schurk toe te treden en hem als een pak bagage over de schoudera te werpen, om ten-slotte het vertrek met hem te verlaten en de man elders weer neer te leggen, waar hij hem zou bewaken.

Zodra het geluid van Henderson's voetstappen was weg gestorven, her-nam Raffles:

— Het is zaak, dat gij zo spoedig mogelijk vertrekt uit deze stad en zo mogelijk uit dit land. Hebt gij iets wat u hier terughoudt?

— Niets, antwoordde de jonge vrouw op bittere toon, terwijl zij Raffles een blik toewierp, die maar al te duidelijk sprak, maar die Raffles scheen mis te verstaan, of niet wilde begrijpen, wat zeker het waarschijnlijkst was.

— Als dat zo is, madame, ging hij voort, dan zou ik u willen voorstellen nog hedennacht naar Engeland te ver-trekken. Daar zijt gij in ieder geval volkomen veilig en daar kunt gij blijven, tot de lucht hier gezuiverd is, en ik hoop, dat dit binnen een maand het geval zal zijn.

— Vertrekken? Vannacht reeds? her-haalde Jessy langzaam. Maar dat is on-mogelijk. Ten eerste moet ik mijn toe-bereidselen maken, ik moet toch orde op mijn zaken hier stellen en ten tweede vertrekt geen boot voor overmorgen.

— Wanneer die boot vertrekt, mada-me, zult gij reeds lang in Londen zijn, zei Raffles glimlachend. Ik zal u met mijn vliegmaschine in acht uur over de Oceaan voeren en als alle omstandighe-den gunstig zijn, zelfs in zes uur. Mijn vliegmaschine gaat ruim tweemaal zo snel als de snelste tot dusver gebouwde toestellen van de verschillende lucht-vaartmaatschappijen. Alleen de nieuwe toestellen met straalaandrijving vliegen even snel. Gij kunt er u trouwens aan-stonds van overtuigen!

— Maar mijn eerste bezwaar blijft! Ik kan onmogelijk op staande voet ver-trekken, zonder mijzelf grote schade te berokkenen! Het is noodzakelijk, dat ik eerst met mijn bankier praat!

— Laat hem dan hier in uw huis ko-men, madame, want ik zeg u, dat gij u aan groot gevaar blootstelt, zodra gij u weer in het openbaar vertoont! hernam Raffles op waarschuwendende toon.

— Ik zal uw raad opvolgen, zei Jessy.

— Hoeveel tijd zouden uw toebereid-selen in beslag nemen?

— Ik heb er zeker wel een gehele dag voor nodig!

— Dan zullen wij het er voor houden, dat gij morgenavond, na het vallen van de duisternis, met ons vertrekt! Gij kunt aan boord van de vliegmaschine rustig slapen en als gij weer ontwaakt, zult gij u boven Engels grondgebied bevinden! Maar wij zullen u morgen niet alleen la-ten; een mijner vrienden zal wel zorgen, dat hier niemand het huis binnendringt, tenzij met uw goedvinden. Men mocht de poging van de schurk, die wij zoeven onschadelijk hebben gemaakt, eens wil-len herhalen.

HOOFDSTUK III

DE ONTSNAPPING VAN Dr. FOX

Er waren drie dagen verlopen, sedert dit gesprek plaats had in de zitkamer van Jessy Kelvin.

De Amerikaanse autoriteiten hadden grote spoed gezet achter de aangelegenheid betreffende Dr. Fox.

Alle nodige formaliteiten waren telegrafisch gewisseld en de bandiet zou onmiddellijk weer naar Londen worden teruggezonden, waar hij het allereerst zou moeten terecht staan.

Om drie uur in de namiddag zou le « Sussex » vertrekken, een schip van de White Star Line en met dit schip zou Fox weer naar Londen worden teruggebracht.

Men had alle voorzorgsmaatregelen genomen, opdat hij niet zou kunnen ontsnappen en de dagen, welke verliepen tussen zijn arrestatie en het vertrek van de « Sussex » had hij doorgebracht in de gewone gevangenis, waar hij zeer streng werd bewaakt en waar iedere poging tot ontvluchting van te voren als volstrekt onmogelijk mocht worden aangemerkt.

Zijn overbrenging naar het schip had plaats in een gewone politieauto, waarin twaalf goed gewapende politieagenten hadden plaats genomen en de overbrenging had in het holst van de nacht plaats, zodat er zich zo goed als geen voorbijgangers op straat bevonden en een onverhoedse overval van de auto dus onmogelijk kon plaats hebben.

In de volkomen verlaten straten zou men een enigszins talrijke bende dadelijk hebben opgemerkt en het zou vol-

doende zijn geweest, snei een zijstraat in te slaan.

Alles was daarenboven volstrekt geheim gehouden en het uur van de overbrenging was alleen bekend aan de hoofdcommissaris van politie en de Minister van Justitie.

Pas op het allerlaatste ogenblik werden de nodige manschappen en de beide inspecteurs van politie onder wier bevel het politiecordons stond, gewaarschuwd.

Het begon echter reeds langzaam te dagen, toen de auto eindelijk stil hield voor het grote hek, hetwelk de landingsteiger van de boot van de kade afsloot.

Daar slenterden enige arbeiders, kade werkers en leeglopers rond, geeuwend en huiverig, want de nachtlucht was koud.

De auto moest even stil houden, want het grote hek moest worden geopend, opdat de wagen tot vlak voor de aanlegplaats zou kunnen rijden.

Veiligheidshalve hadden de agenten hun revolvers getrokken, ofschoon zij wel begrepen, dat zij deze niet zouden behoeven te gebruiken tegen zes of zeven nog half slapende arbeiders, die daar wat rond lummelden.

Er was bovendien een politiepost in de onmiddellijke nabijheid en een enkel fluitsein zou voldoende zijn, nog een twintig of dertig man ter assistentie op te roepen.

Maar juist toen het hek werd open gedraaid, schreeuwde een der arbeiders iets, hetgeen door geen enkele van de aanwezigen kon worden verstaan, slechts één uitgezonderd, en die ene zat,

zwaar geboeid, met gebogen hoofd, te midden van een twaalfstal goed gewapende agenten, waarvan er vier hem aan weerszijden vasthielden door middel van een stalen ketting, die op twee plaatsen aan zijn armen was bevestigd.

Fox hief zelfs het hoofd niet op toen hij deze, in een onbekende taal geroepen woorden vernam, maar als de agenten hem eens goed in het gelaat hadden kunnen zien, dan zouden zij gemerkt hebben, dat zij wel degelijk voor hem bestemd waren geweest, want een sombere, triomfantelijke glimlach vloog over het bleke gelaat van de Meester...

Reeds reed de auto door het hek, het ruime plein op, en beschreef een wijde boog, tótdat zij stil hield juist voor de brede loopplank van het machtige zee-kasteel, dat daar onbeweeglijk voor anker lag, schijnbaar dood, en toch trillend van inwendig leven, want reeds was men bezig stoom te maken.

Men liet de gevangene uitstappen.

Twee agenten liepen voorop, daarop volgde Fox, door vier andere agenten vast gehouden en de overigen vormden de achterhoede.

Het zou een talrijke en zeer brutale bende moeten zijn, die op dit tijdstip had willen trachten Dr. Fox te bevrijden.

De agenten gingen met hun gevangene het gangboord op en boven, aan het einde van de hoge trap, werd Fox in ontvangst genomen door twee hoger geplaatste politiebeambten, die toezagen, dat hij veilig in zijn cel werd opgesloten.

Dit cachot bevond zich in het voorschip, op dezelfde hoogte als het logies voor de schepelingen; er waren aan boord van de «Sussex» zes van deze cachotten, naast elkaar gelegen, waarin eventueel ook muitende leden van de equipage werden opgesloten, terwijl zich in het achterschip nog twee van deze cellen bevonden.

Zij waren allen van stalen platen vervaardigd en met sterke ijzeren deuren afgesloten.

Hun licht ontvingen zij slechts door een klein getralied venster, dat in de deur was aangebracht.

De deuren van deze zes cachotten kwamen drie aan drie uit op een smalle gang, waar de schildwacht heen en weer zou lopen, die Fox zou moeten bewaken en die om de zes uur zou worden afgelost.

Zonder ook maar een enkele poging te doen, zich los te rukken en te trachten zich overboord te werpen, of langs de valreep de vaste wal weer te bereiken, liet Dr. Fox zich naar het cachot voeren, nadat alle formaliteiten, nodig voor de opname op het schip, waren vervuld.

Toen viel de zware deur van de cel achter hem dicht, de politieagenten verlieten het schip en de automobiel reed weg.

Die nacht had er in een haven, niet ver ten noorden van New York gelegen, namelijk te St. John op New Foundland, een hoogst eigenaardig voorval plaats.

Daar lagen tijdelijk zes duikboten voor anker, die zouden deelnemen aan de grote vlootmanoeuvres, welke vijf dagen later een aanvang zouden nemen.

Het was ongeveer half drie in de nacht en zeer donker, toen een twintigtal mannen behoedzaam langs de kademuur sloop, waaronder de duikboten gemeerd lagen.

Deze vaartuigen lagen niet vlak naast elkaar, daar hiertoe geen plaats was, omdat het toevallig die tijd druk in de haven was, maar in kleine groepen, twee van twee boten en nogmaals twee, ieder van slechts een.

Een van de duikboten, lang en smal en blijkbaar zeer snel, met een bemanning van ongeveer dertig koppen, lag geheel afgezonderd van de anderen, juist op de plek, waar de twintig mannen kwamen aansluipen.

Op het dek liep een eenzaam schildwacht op en neer, met het geweer op de schouder, waarvan de loop zwakjes glinsterde in het licht van de lantaarns op de kade.

Een van de mannen, een kerel met een ruw, pokdalig gelaat, bukte zich naar een zijner metgezellen en vroeg hem, zacht fluisterend:

— Zie je kans, om hem van hier uit te raken, Bill?

— Dat zal wel gaan, Jeff, als hij deze kant uit komt.

— Doe dan je best; het moet dadelijk raak zijn, want wanneer je mist en zij horen het schot, dan is alles verloren.

De man, die met de naam Bill was aangesproken, en die languit op het plaveisel van de kade lag, hief zich nu een weinig op en legde een eigenaardig gevormd tommygun voorzichtig op de lage kademuur.

Juist kwam de schildwacht met regelmatige stappen weer terug, over enkele seconden zou hij de achtersteven van de duikboot hebben bereikt, die het dichtst bij de kade was.

Toen klonk er een zeer zwakke knal, alsof er een kurk uit een fles werd getrokken en bijna op hetzelfde ogenblik greep de schildwacht zich aan de railing van de duikboot vast, zwaaide even heen en weer en gleed toen op het dek neer.

Een ogenblik wachtten de mannen op de kade, blijkbaar om zich te overtuigen dat de val van het lichaam op het dek onopgemerkt was gebleven aan boord van de duikboot.

Maar toen zij na een minuut niets zagen verschijnen, klauterden zij als apen over de muren en ijlden over de kade op de duikboot toe.

Een paar mannen zaagden vliegensvlug met een metaalzaag de strak gespannen staalkabels door, waaraan de duikboot gemeerd lag, terwijl de anderen op het dek sprongen en onmiddellijk afdaalden door de ingangstoren.

Zij moesten geweten hebben, dat zij verreweg in de meerderheid waren, want van de uit dertig koppen bestaande bemanning, bevonden zich op dit ogenblik er slechts vijf aan boord; de rest had nachtpermissie en was aan het passagieren.

In een oogwenk hadden de bandieten, want aan hun aard behoefde men niet te twifelen, de bemanning van de duikboot overweldigd en alles wat weerstand bood, werd neergeschoten.

Slechts twee mannen, de eerste machinist en de electricien werden gespaard, alle anderen werden in koele bloede vermoord, drie mannen in de kracht van hun leven en in hun slaap overvallen.

Alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat het gehele bloedige tafereel nauwelijks tien minuten had geduurd.

Onder de bandieten bevonden zich blijkbaar oud matrozen, want een ogenblik later reeds voer de duikboot geruisloos de haven uit, zonder lichten, en terwijl de machinist, met de revolver in bedwang gehouden, lijfbleek zijn werk verrichtte in de machinekamer.

Nauwelijks buiten de haven gekomen, liet Jeff, blijkbaar de aanvoerder van de bende, aanstonds alle lijken overboord werpen.

Met een schor lachje riep hij, na op het dek te hebben toegekeken bij het vreselijk werk:

— Nu hebben wij het rijk alleen en als «Diamond Jack» zijn werk goed verricht aan boord van de «Sussex» dan is Dr. Fox nog vandaag in vrijheid.

Precies om drie uur in de namiddag lichtte de «Sussex» het anker.

De beide geweldige schroeven sloegen het water tot schuim en langzaam gleed het trotse zeekasteel de haven van New York uit.

Het was een prachtige dag en bladstil.

Er bevonden zich vrij veel passagiers aan boord, merendeels toeristen.

Niemand wist iets van de aanwezigheid van de gevaarlijke gevangene, want de kapitein had er zich wel voor gewacht, door een mededeling in deze zin de stemming onder de passagiers te bederven.

— Kapitein Hornbey was een joviaal man en hij vond het volstrekt niet noodzakelijk ook maar een schijn van onrust onder zijn vierhonderd passagiers te verwekken.

Alleen de dekkofficieren en voorts de weinige constables, aan wie de bewaking was toevertrouwd, wisten van de aanwezigheid van de Meester aan boord van de « Sussex » af.

Het was op de brede wandeldekken die gehele middag vol passagiers, die kwamen genieten van het heerlijke weer en van de bries, alleen veroorzaakt door de snelle vaart van het schip, want er was geen windje aan de lucht en het was smoorheet.

De avond viel en langzamerhand trokken de passagiers zich naar hun hutten terug.

Om twaalf uur in de nacht viel op de hagelwit geschuurde promenadedekken niemand meer te bespeuren.

Op de brug liepen de officieren van de wacht rustig heen en weer, de handen op de rug en de nachtkijker onder de arm gekneld.

Het was een maanloze nacht, maar de lucht was helder en bij het sterrenlicht kon men gemakkelijk enige kilometers voor zich uit zien.

Nu en dan gleed een schip voorbij, kenbaar aan de rij lichtjes der patrijspoorten.

Om één uur in de nacht waren reeds vele lichten aan boord gedoofd, want op dat uur hadden alle passagiers hun kooien opgezocht, de conversatiezaal, de speelzaal lagen verlaten.

Toen, juist op dat uur, stond een van de stokers zeer behoedzaam op van zijn krib in het lage vertrek, waar hij met vier van zijn makkers sliep.

Hij wachtte een ogenblik, trok zijn sokken aan en verliet geruisloos het vertrek.

Dit grensde onmiddellijk aan de bunkers, waar een ontzaglijke kolenvoorraad was opgestapeld.

Daar stond in een hoek een bak met verschillende gereedschappen, spaden, houwelen, zware Engelse sleutels, vijlen en meer van dat soort.

De stoker bukte zich, zocht een zware Engelse sleutel uit, geheel van staal vervaardigd en bijna een voet lang, stak een vijl bij zich en richtte zich op.

Er lag een vastberaden, woeste uitdrukking op zijn gelaat.

Hij haalde een groot, nikkel horloge te voorschijn, wierp een blik op de cijferplaat, bij het licht van een electrisch peertje, dat in de grote ruimte brandde en mompelde:

— Over een half uur moet alles afgelopen zijn!

Hij haalde diep adem en liep op de smalle ijzeren trap toe, die naar een hoger gelegen dek van het schip voerde.

Hij bereikte een smal portaal, luisterde even aandachtig toe en zette zijn weg voort, toen hij niets verdachts scheen te horen.

Hij beklom nog twee trappen, ging enige gangen door, zonder zich een ogenblik te vergissen en stond toen opnieuw stil.

Het was duidelijk, dat de stoker de weg in het reusachtige schip uitstekend kende.

Hij keek nogmaals op zijn horloge en bromde voor zich heen:

— Nu moet het geschieden!

Op slechts dertig passen afstand van hem liep de schildwacht voor de cel van Dr. Fox heen en weer.

Hij zou nog slechts een hoek moeten omslaan en dan zou hij tegenover de man komen te staan.

Hij wist, dat de cipier met revolver en geweer gewapend was en hij zou zeker niet aarzelen van die wapens gebruik te

maken, wanneer hij die man niet vóór was!

Als een kat, zo onhoorbaar, sloop de stoker nog wat naderbij, de Engelse sleutel stevig in de rechtervuist geklemd.

Toen waagde hij het even het hoofd om de hoek te steken.

De cipier had juist zijn wandeling volbracht en bevond zich aan het andere einde van de gang; nog één stap en hij zou op zijn schreden terugkeren.

De stoker trok bliksemsnel het hoofd terug, juist toen de bewaker zich weer omkeerde en wachtte onbewegelijk, tot dat hij kon vermoeden, dat de bewaker zich opnieuw had omgekeerd en weer op de terugweg was.

Hij legde zich plat op de grond en keek voorzichtig om de hoek; juist had de cipier weer rechtsomkeer gemaakt.

Dadelijk was de stoker op de been, sluipend als een panter ging hij de gang in en stond nu achter de bewaker.

De arm, met de zware sleutel gewapend, ging de hoogte in en het volgende ogenblik daalde het moordwapen met een doffe klap op het hoofd van de ongelukkige cipier neer.

De man slaakte slechts een zwakke kreet en zakte toen ineen.

Aanstands bukte de stoker zich over zijn slachtoffer heen en maakte de sleutelbos van diens gordel los.

Er zaten slechts drie sleutels aan en hij had spoedig de goede gevonden.

Fox scheen daar binnen reeds te bevroeden, wat er voorviel, want zijn bleek gelaat vertoonde zich met een duivelse grijns voor het kleine luikje in de deur.

De stoker liet geen tijd verloren gaan, maar opende dadelijk de celdeur en nam Fox, zonder een woord te spreken, de vinger op de lippen leggend, bij de geboeide handen.

Hij trok hem haastig met zich mee, waarbij zij beiden over het bewegingloze lichaam van de cipier moesten stappen, hetwelk de nauwe gang versperde.

Nu en dan moesten zij even stilstaan, omdat zich in de nabijheid schreden lieten horen en enige malen moesten zij zich haastig verschuilen onder een trap of in een of andere bergplaats.

Door een aantal nauwe, donkere gangen en langs enige smalle wenteltrappen voerde de stoker Dr. Fox naar een klein vertrek met een grote patrijspoot, welke hij haastig opende, nadat hij de deur zorgvuldig op slot had gedaan.

Na nog een blik op zijn horloge te hebben geworpen, begon hij in allerijl de boeien door te vijlen, die de polsen van de misdadiger omkneld hielden.

Juist toen dit gedaan was, flikkerde daarbuiten op zee, gedurende enige seconden een diepgroen licht, op nauwelijks een kilometer afstand.

— Het is tijd, zei de stoker op gedempte toon. Hebt gij moed, Meeester, om van deze hoogte in zee te springen? Wij zijn hier drie meter boven de golven.

Fox haalde minachtend de schouders op en zonder zelfs de stoker dank te zeggen, stapte hij op een stoel, wrong zich door de patrijspoot en dook in zee.

Met krachtige slagen zwom hij in de richting van het groene licht, dat zich telkens opnieuw vertoonde, en toen hij ongeveer een kwart mijl gezwommen had, begon hij zo hard hij kon te roepen.

Reeds begon het in het Oosten te dagen en hij had duidelijk een langwerpige gedaante op de rustige golven ontwaard.

Daarginds was redding! Nog enige slagen en Fox werd door krachtige armen aan boord van de duikboot getrokken, welke die nacht door de bandieten gestolen was.

Maar juist toen dit geschiedde, werd de zee over grote afstand met een helle, schitterend witte gloed overgoten.

Het schijnsel moest afkomstig zijn van een of ander luchtvaartuig, dat zich op nauwelijks achthonderd meter boven de golven met zeer grote snelheid verplaatste.

Het schijnsel was inderdaad afkomstig van het zoeklicht ener vliegmaschine.

Het was de « Duivel der Lucht », het wonderlijke toestel, waarmede Raffles

Jessy Kelvin veilig naar Londen had gebracht, om nu, in gezelschap van Brand, terug te keren en zich weer bij James Henderson te voegen.

HOOFDSTUK IV

NOGMAALS HET HUIS VAN WHITACRE

Om acht uur in de ochtend bevatten reeds alle Amerikaanse bladen bijzonderheden omtrent de stoutmoedige ontvluchting van Dr. Fox.

De man, die hem daarbij behulpzaam was geweest, had men nog steeds niet kunnen vatten, want het was duidelijk, dat Fox een medeplichtige aan boord van het schip had moeten hebben.

Wel werden er nasporingen gedaan, maar men vond geen enkele aanwijzing; de stoker had zijn taak maar al te goed volbracht!

De cipier bleek zwaar gewond te zijn, maar men hoopte hem toch in het leven te behouden.

Het was echter zeer de vraag, of de ongelukkige naderhand zou kunnen zeggen, wie hem had neergeslagen, want de scheepsdokter had aanstonds verklaard, dat de wonde moest zijn toegebracht door iemand, die vlak achter zijn slachtoffer had gestaan.

Enkele leden van de bemanning hadden wel degelijk de groene seinen gezien, maar pas toen het te laat was, begreep men de betekenis daarvan.

Maar het wonderlijkste was wel geweest de plotselinge verschijning van een vliegmaschine, die met haar buiten-

gewoon krachtig zoeklicht de oceaan mijlen in het rond daghelder had verlicht.

Niemand had begrepen, vanwaar deze machine kwam, wat zij op dit punt van de oceaan uitrichtte, of van welke landaard zij was.

Maar de officieren, die de wacht hadden, zagen in dit heldere schijnsel, alsof het klaarlichte dag was, op slechts een kilometer afstand, een tamelijk grote duikboot van het nieuwste model en door hun kijkers konden zij duidelijk waarnemen, dat daar een man aan boord werd gehesen, die blijkbaar in zee was gevallen.

Nog dachten zij aan niets bijzonders, want het was immers mogelijk, dat een matroos van de duikboot van het dek was gegleden, maar toen gebeurde er onverwachts iets anders.

Het bleek, dat de vliegmaschine, die nu in grote kringen rondvloog, een radiozender aan boord had en een paar seconden later hoorden de dekofficieren van de marconist, dat de man, die daar ginds aan boord was getrokken, hua eigen gevangene, de gevaarlijke moordenaar en dief, Dr. Fox was.

Dadelijk werd alarm gemaakt en men zette een sloep uit.

Het duurde zeker niet langer dan een paar minuten, voor de reddingsboot met twintig koppen bemand, de golven bereikte, maar die minuten waren voor de duikboot ruimschoots voldoende geweest om onder het wateroppervlak te duiken en spoorloos te verdwijnen...

Toen stond men voor een nieuw raadsel, hetwelk voor de opvarenden van de «Sussex», die gedurende die tijd haar vaart aanzienlijk vertraagd had, een raadsel zou blijven: waarom had men aan boord van het oorlogsvaartuig de komst van de sloep niet afgewacht, waarom had men zo overhaast het hazenpad gekozen?

Voor de New-Yorkse krantenlezers echter was dit reeds diezelfde ochtend geen geheim meer, want toen was de diefstal van de «Neptune», zo was de naam van de duikboot, reeds bekend en men bracht die natuurlijk aanstonds in verband met de zonderlinge verdwijning van Dr. Fox.

En dat hij verdwenen was, dat wist men aan wal reeds een kwartier, want de marconist van de «Sussex» had dadelijk het toestel voor draadloze telegrafie in werking gezet, teneinde de politie-autoriteiten op de hoogte te stellen.

Natuurlijk werd er ook melding gemaakt van de geheimzinnige vliegmaschine, die de ontvluchting aan het licht had gebracht, maar ook van dit toestel vernam men niets meer; het leek wel, of het in het niet was opgegaan of naar een andere planeet was gevlogen.

Dit stond vast: Dr. Fox was ontvlucht, en zijn medeplichtigen hadden niet geschroomd de bemanning van de duikboot te vermoorden, om hem de behulpzame hand te bieden.

Het spreekt vanzelf, dat er aanstonds naar alle havenplaatsen werd geseind en dat een groot aantal oorlogsschepen in zee stak, om te pogen de «Neptune» op te sporen.

Maar evenzeer wisten alle deskundigen, dat dit met de grootste moeilijkheden gepaard zou gaan; deze ervaring had men nog behouden uit het begin van de tweede wereldoorlog, toen Duitse duikboten maanden achtereen de Oceaan onveilig wisten te maken, zonder dat men hun verblijfplaats anders dan door een groot toeval ontdekte.

Raffles was van dezelfde mening.

Nadat hij boven de Oceaan, op nauwelijks twee honderd mijlen uit de kust, de «Sussex» had gewaarschuwd, dat er iets verdachts geschiedde in de onmiddellijke nabijheid van het schip en nadat hij zich had overtuigd, dat zijn waarschuwing ontvangen en dat de duikboot onder de golven gedoken was, waar zelfs zijn sterk zoeklicht niet kon doordringen, toen had hij aanstonds zijn koers gewijzigd en binnen ongeveer vijf en dertig minuten had hij de kust van Amerika in het zicht gekregen.

Hij was neergestreden niet ver van New York, waar hij zijn vliegmaschine had weten onder te brengen bij een brave boer, die een ledigstaande schuur tot zijn beschikking had gesteld.

Dadelijk waren Raffles en Brand per auto naar New York vertrokken, om daar in een gezonde slaap herstel te zoeken voor de doorstane vermoeienissen.

De volgende ochtend stonden zij omstreeks half negen op en uit de ochtendbladen vernamen zij, wat er eigenlijk geschied was.

Zij lazen deze bladen in een klein logement, op de grens van de stad, waar zij zich hadden voorgedaan als handelsreizigers en zij waren op dat ogenblik alleen in de tamelijk grote eetzaal, want alle overige gasten hadden zich reeds gestort in het woelige, jachtende leven van de wereldstad.

Raffles bleef, met de New York Times in de handen, een ogenblik somber voor zich uitstaren en mompelde toen:

— Zo is alle moeite dus vergeefs geweest; wij kunnen weer van voren af aan beginnen!

Hij zweeg even en ging toen voort:

— Ik moet zeggen, dat de gehele zaak op zeer stoutmoedige wijze op touw is gezet! Men heeft de diefstal van de duikboot pas laat ontdekt en toen begreep men natuurlijk nog niet wat het eigenlijke doel was geweest.

— Zou het niet mogelijk zijn een val uit te zetten, om dat schip weer in handen te krijgen? vroeg Brand.

— Dat betwijfel ik! Het schip moest aan de grote manœuvres deelnemen en was dus ruim voorzien van proviand! Bovendien is de kust van de Verenigde Staten duizenden mijlen lang en als zij willen, kunnen zij, na het vallen van de duisternis, de duikboot eenvoudig aan de grond zetten, op welke plek zij verkiezen en dan kunnen zij zwemmend of wadend de kust bereiken.

Reeds de volgende editie van de bladen zou Raffles in het gelijk stellen.

Zij brachten het bericht, dat men een geheel verlaten duikboot had aangetroffen op een eenzaam, zandig gedeelte van de kust, ongeveer honderd mijlen ten zuiden van New York.

De bandieten hadden haar bij laag water met volle vaart op het zand laten lopen en waren bijna droogvoets aan land gegaan.

De « Neptune » had zich vast in het zand gewoeld en de vloed had haar met zijn golven overdekt.

Toen men zich aan boord begaf, vond men in de grote kajuit de machinist en de electricien, stevig vastgebonden.

Het mocht waarlijk een wonder heten, dat de schurken ook hen niet gedood hadden.

Zij wisten trouwens weinig bijzonders mede te delen, want zij waren, zodra zij noodgedwongen hadden medegeholpen de boot in volle zee te brengen, in het cachot opgesloten en wisten volstrekt niet, wat er sindsdien met het schip gebeurd was.

Raffles schudde nogmaals het hoofd, toen hij dit alles las en zei tot Brand:

— De strijd is dus nog niet volstreken! Wij zullen ons schrap moeten zetten. Ik denk, dat ook die ontvluchting het werk is van de Moloch en wij mogen ons geen rust gunnen, vóór wij die man hebben ontmaskerd!

Dit korte gesprek had plaats in het Central Park, waarheen de beide mannen zich begeven hadden, na zich die ochtend te hebben overtuigd, dat de bandiet, die zij in het huis van Jessy Kelvin gevangen hadden genomen, nog altijd goed bewaakt werd door Henderson, de reusachtige chauffeur.

Dit geschiedde in het huis van Jessy Kelvin zelve, dat nu geheel verlaten was.

Men waande de jonge vrouw nog steeds dood, maar gelukkig waren degenen, die dit deden, slechts zeer gering in aantal: het kamermeisje, de hoofdcommissaris van politie, enige hooggeplaatste politie-beambten en een handvol bandieten.

Maar geen van allen zou er zich waarschijnlijk bijzonder veel aan gelegen laten liggen, of de begrafenis wel inderdaad plaats vond.

Het ergste was, dat de dag na de bovenverhaalde gebeurtenissen reeds een groot aantal bladen het doodsbericht bevatten.

Hoe het uitgelekt was, bleek niet duidelijk, maar in ieder geval stond het in de bladen te lezen.

Waarschijnlijk had de hoofdcommissaris inlichtingen aan de pers verstrekt, want er kwamen steeds meer bijzonderheden los en het bleek reeds twee dagen na haar vlucht, dat Raffles goed had gehandeld, haar in veiligheid te brengen, want toen bevatten alle bladen bijzonderheden betreffende haar dubbel leven en medeplichtigheid aan verschillende misdrijven, door de bende van het Kwade Oog gepleegd.

De staat van zaken was nu zo, dat zij ongetwijfeld gearresteerd zou worden, wanneer men haar in New York in het oog kreeg.

Zij bevond zich echter thans met ge-
verfd haar, onder 'n aangenomen naam,
te Londen en daar men daar onmogelijk
kon aannemen, dat zij dezelfde was,
naar wie te New York gezocht werd, zo
zou zij voorlopig veilig zijn.

De twee vrienden hadden geruime tijd
zwijgend naast elkaar voort gelopen, na-
dat Raffles het blad in zijn zak had la-
ten glijden, toen hij weer begon:

— Wij moeten de strijd aanbinden
met de Moloch, Charles. Ik verkeer nog
steeds in de mening, dat Whitacre, zon-
der hem evenwel te kennen, een zijner
meest vertrouwde trawanten was en dat
wij in zijn huis aanwijzingen zullen vin-
den, die ons op het spoor kunnen bren-
gen! Ik zou bijvoorbeeld wel eens willen

weten, hoe Whitacre de Moloch waar-
schuwde, als er plotseling iets ernstigs
was voorgevallen!

— Wellicht zal het per telefoon ge-
weest zijn.

— Dat is alleen mogelijk, wanneer
wij aannemen, dat Whitacre niet wist,
waarheen de draad liep!

— Maar dat is zeer goed aan te ne-
men, Edward, riep Brand opgewonden
uit. Als de Moloch, bijvoorbeeld, de
draad zelf heeft gelegd, dan kan hij dit
zeer goed in het geheim hebben gedaan!

— Als wij het in zoverre met elkaar
eens zijn, Charles, dan belet niets ons,
nogmaals onze schreden te richten naar
het huis van die Whitacre en daar op-
nieuw een onderzoek in te stellen!

HOOFDSTUK V.

DE GEHEIME TELEFOONDRAAD

Nog geen uur later traden Raffles en
Brand het huis binnen van de bankier
Michael Whitacre.

Raffles was nog altijd voorzien van de
machtiging, welke de hoofdcommissaris
hem had gegeven, toen hij met zes po-
litieagenten heen ging, om Fox te ar-
resteren en hij behoefde deze slechts te
laten zien aan de agent, die voor het
huis op post stond, om dadelijk te wor-
den doorgelaten. De brave man zag hem
blijkbaar aan voor een particulier de-
detective.

Zodra zij binnen waren en de huisdeur
achter hen was dicht gevallen, richtte
Raffles zijn schreden naar de werkka-
mer van de gearresteerde bankier, ging
in een fauteuil zitten en strekte zijn be-
nen zo ver hij kon uit.

Daarop stak hij een sigaret aan, deed
er een paar lange trekken aan en zei
met half gesloten ogen:

— Er is niets zo goed als een sigaret
om het denkvermogen te scherpen!

Hij liet zijn blikken in het rond dwa-
len, vestigde ze nogmaals op de zware
boekenkast, die het luik afsloot en be-
gon toen:

— Ik weet niet zeker of wij hier het
begin van die lijn moeten zoeken, maar
ik acht het wel waarschijnlijk. Daar
staat het telefoontoestel. Wij zullen eens
nagaan, waarheen de draden lopen.

Raffles was weer opgesprongen, ging
op het telefoontoestel toe en volgde de
draad.

Hij liep van de schrijftafel langs de
wand omhoog en verliet bij het plafond

het vertrek, in een hoek bij het raam.

Raffles schoof het raam open, boog zich naar buiten en zag, dat de draad buitenshuis zijn weg langs het huis voortzette, geleid over wit porceleinen isolatoren, en omgeven door een dikke mantel van rubber.

— Tot dusverre is er niets verwonderlijks aan, wij zullen eens op het dak moeten kijken, bromde hij. Maar eerst behoren wij ons te overtuigen, of de draad wellicht een weinig boven het plafond is gesplitst.

Hij trok een stevige tafel tot dicht bij de hoek, sprong er op en kon nu gemakkelijk, na ook nog op een stoel geklommen te zijn, de plek bereiken waar de draden in het plafond verdwenen.

— Ik zal genooddaakt zijn, het huis van mijnheer Whitacre een weinig te beschadigen, maar daarin zal hij zich moeten schikken, het is trouwens niet waarschijnlijk, dat hij er de eerste jaren in terugkeert! zei Raffles meesmuilend. Geef mij eens die stalen briefopener aan, Charles, of nog beter, zoek eens naar een kist met gereedschap, het zou niet zo verwonderlijk zijn als je die hier in huis aantrof!

De jonge man snelde het vertrek uit en begaf zich naar de bediendekamer.

Zijn speurzinn had hem goed geleid, want in de eerste de beste kast, waarvan hij de deur opende, stond een wit houten kist vol timmermansgereedschap.

Hij nam de gehele kist maar op zijn schouder en keerde naar het vertrek terug, waar Raffles reeds bezig was, het behang te onderzoeken.

Hij reikte hem een beitel toe, benevens een houten hamer en een ogenblik later was Raffles bezig, het gat rondom de draad, waar deze in de muur verdween, te vergroten.

Maar het werk was nutteloos, want na een half uur kon hij duidelijk waarnemen, dat de telefoondraad, zonder zich te splitsen, door de muur heen liep.

— Dan zullen wij naar het dak moeten, Charles, zei hij, terwijl hij van de stoel en vervolgens van de tafel sprong.

— Ik ben dadelijk tot je dienst!

De beide mannen verlieten het vertrek en bereikten even later de zolder, vanwaar zij gemakkelijk het dak konden bereiken.

Raffles en Brand liepen naar de rand, wierpen zich daar plat voorover en hadden al spoedig de plek gevonden, waar de telefoondraad boven het dak uitkwam.

Hij liep van dit punt over een afstand van een paar meter langs de dakrand, om zich tenslotte te verenigen met een der draden van de brede bundel, die dwars over het dak liep.

Raffles en Brand wisselden een blik met elkaar; het zou een tamelijk ingewikkelde zaak worden!

Op het dak bevond zich geen rek, maar de bundel draden, ongeveer dertig in getal, liep op een hoogte van bijna drie meter er overheen.

Wel bevonden er zich twee steunrekken, duidelijk zichtbaar, op enige afstand, het ene aan de overzijde van de straat, het ander aan de kant, waar de beide vrienden zich bevonden, een halve kilometer ongeveer verder.

— Er is niets aan te doen, Charles, wij zullen naar de rekken moeten! En tevens zullen wij de draad nauwkeurig in het oog moeten houden! Dat gaat echter niet zo gemakkelijk, wij zullen er iets anders op moeten vinden.

Hij dacht even na en daarop begaven de beide mannen zich weer naar beneden en daalden af naar het bediendenvertrek, waar Raffles de kast nogmaals nauwkeurig begon te doorzoeken.

Hij zocht in verscheidene dozen en kisten, totdat hij een ring van hard rubber had gevonden, die misschien had gediend om een of ander vaatwerk af te sluiten en een lang eind touw, dun en sterk.

Brand had enigszins verwonderd toegekeken, daar hij niet begreep, wat Raffles met deze voorwerpen wilde uitvoeren.

Het zou hem echter spoedig genoeg duidelijk worden!

In de keuken ontdekte Raffles een trapleer en hiermere gewapend, klommen zij weer naar het dak.

Daar gekomen, begon Raffles de ring van hard rubber, die bijna een duim in doorsnede was, voorzichtig met een zeer dunne vijl te bewerken, zodat hij er een fijn spleetje in kon maken.

De ring was nu niet meer gesloten, maar kon een weinig uiteen gebogen worden, om dan dadelijk weer dicht te veren.

Brand had reeds een ladder gereed gezet, want hij begon nu te begrijpen, wat het doel van Raffles was.

Deze klom de trap op en had vrij spoedig de draad gevonden, waaraan de telefoondraad, die op het dak uitkwam, was vastgesoldeerd en maakte toen de rubberring vast aan het dunne touw, hetwelk hij had meegebracht.

Hij trok de ring voorzichtig een weinig uit elkaar, zodat hij hem juist over de telefoondraad kon schuiven en toen hij hem los liet, bleef de ring, weer gesloten nu, aan de draad hangen.

Door het uiteinde van het touwtje in de hand te nemen, kon men nu zeer gemakkelijk de juiste draad volgen, althans tot aan het volgende rek, zonder gevaar te lopen, dat men zich zou vergissen.

En ingeval de draad zich ergens mocht splitsen, zou dit aanstonds verraden worden, want dan zou immers de rubberring onmogelijk verder kunnen.

De ladder werd weer saamgevouwen en op het platte dak gelegd, Raffles nam het uiteinde van het touwtje in de hand en de beide mannen begonnen hun tocht over de daken.

Alles ging goed en reeds meende Brand, dat zij het rek zouden bereiken,

toen plotseling een dwarsstraat een einde maakte aan hun tocht.

De dwarsstraat was bijna twaalf meter breed en er viel natuurlijk niet aan te denken, haar op dit punt over te steken.

— En dat is het ergste niet! riep Brand teleurgesteld uit, wij zullen ook onze ring in de steek moeten laten, want het is niet mogelijk, hem naar het andere eind van de straat te slingeren, hij zou halverwege blijven steken.

— Dat ben ik dan ook volstrekt niet van plan, Charles, hernam Raffles bedaard. Het zal heel wat gemakkelijker gaan.

En met deze woorden haalde hij een streng bindtouw uit zijn zak, bond dit aan het koordje, dat aan de ring was bevestigd, en wierp het over de rand van het dak.

Brand liet een juichkreet horen.

— Ik ben een ezel, dat ik er zelf niet aan gedacht heb! riep hij uit. Het is zo eenvoudig als iets.

— Juist de eenvoudigste dingen vallen ons het laatst in, mijn waarde! hernam Raffles glimlachend. Wees nu zo goed, om het eerst naar beneden te gaan en daar het omlaag hangende touwtje te grijpen. Zodra je dat hebt, voeg ik mij bij je en dan zetten wij aan de overkant onze tocht voort.

Brand aanvaardde de terugweg en tien minuten later zag Raffles, die zich plat op het dak had uitgestrekt en over de rand keek, de jonge man beneden zich, die naar hem wenkte.

Hij liet het touwtje nog wat verder zakken, totdat Brand het einde kon grijpen.

Op zijn beurt keerde hij nu terug en even later stond hij naast Brand.

Het spreekt vanzelf, dat zich een paar nieuwsgierigen hadden verzameld, die niet al te goed begrepen, wat de manoeuvre met het touwtje moest voorstellen en daaronder was ook een agent van politie, die tamelijk wantrouwend was uitgevallen.

Maar Raffles stelde de man met een paar zacht gefluisterde woorden op de hoogte en de weinige nieuwsgierigen verspreidden zich spoedig, want alles welbeschouwd, was het weinig belangrijk, naar een man te kijken, die een ring aan een touwtje over een telefoondraad voorttrok.

Toch was Raffles niet geheel en al gerust, want als het noodlot wilde, dat zich onder de toeschouwers een lid van de bende bevond, dan zou die wel eens achterdocht kunnen koesteren, daar dit alles zich zo dicht in de buurt van Whitacre's huis afspeelde.

Daardoor echter mocht hij zich niet laten weerhouden, want het was de enige weg om de verblijfplaats van de Moloch te ontdekken.

Het was nu zaak, om weer op het dak van het hoekhuis te komen, maar hierbij deden zich geen moeilijkheden voor, want de bewoner gaf de gewaande detective aanstonds verlof naar het dak te gaan.

En zo stonden Raffles en Brand een ogenblik later weer op het dak van een hoog huis en weer begonnen zij hun tocht, steeds de ring volgend.

Zij bereikten het rek, zonder dat de draad zich had afgetakt.

Deze rekken zijn zodanig gebouwd, dat men ze zeer gemakkelijk kan beklimmen, want het komt vaak voor, dat hier herstellingen moeten plaats hebben of dat er draden bijgespannen moeten worden.

In een oogwenk had Raffles de houten stelling beklommen en onderzocht met de grootste zorgvuldigheid de isolator, waarom de draad gewikkeld was, die tot geleidster van de ring had gestrekt.

In het eerst vond hij niets bijzonders, maar een kleine verdikking in de draad, juist waar zij om de isolator was gewikkeld, wekte zijn argwaan op.

Hij wist de draad een weinig van zijn plaats te krijgen en tot zijn grote verwondering zag hij, dat de isolator op die plek was doorboord en dat een dun-

ne, gegalvaniseerde koperdraad door de kleine opening verdween.

Zij was zonder twijfel op die plek aan de telefoondraad gesoldeerd.

— Ik moet zeggen, het is meesterlijk gedaan! bromde Raffles voor zich heen. Niemand zou dit ooit ontdekt hebben, die niet, als wij, achterdocht jegens de telefoon hadden gekregen!

Hij zette zijn onderzoek voort en bevond, dat de koperdraad in het inwendige van de isolator voortliep en vervolgens, maar nu geïsoleerd, zijn weg voortzette langs de binnenkant van een der steunijzers van de stelling, die de vorm van een U had.

De draad was in de kleur van het ijzer geverfd, donkergrijs, zodat het bijna onmogelijk was, hem te ontdekken.

Beneden liep de draad voort onder een zeer dikke laag grint, waarmee het platte dak bedekt was en beschermd door een reepje asbestpapier.

En tenslotte verdween hij in een kleine opening van de zinken dakrand.

Raffles had zich voorover op het dak geworpen, keek over de rand en na enig zoeken had hij de draad hervonden.

— De draad loopt onder de dakrand voort, wij zullen eens zien hoever hij ons brengt, zei hij op zachte toon.

En weer begon de tocht.

Nog bijna een geheel blok ver konden zij de draad volgen, die steeds aan de onderzijde van de dakgoot voortliep.

Hij was zo dun, dat het moeilijk was, hem met de vingers te betasten en van tijd tot tijd moesten zij zich nederwerpen, om aldus onder de rand te kunnen kijken en zich te overtuigen, of de draad er nog wel was.

De Moloch had de plaats goed uitgezocht en hij had kunnen werken, waarschijnlijk als electricien vermomd, zonder dat men veel acht op hem had geslagen; de draad liep hier namelijk aan de achterzijde van de huizen en zij grensden aan een ruim plein.

De huizen aan de overkant van dat plein stonden op minstens tachtig meter

verwijderd en bovendien belemmerden de hoge bomen in het tussenliggende plantsoen het uitzicht.

Maar eensklaps scheen de draad op te houden, of liever, hij liep nu recht naar beneden.

Raffles had zich opgericht en wierp Brand een eigenaardige blik toe.

— Weet je, waar we hier zijn? vroeg hij.

— Ik heb er niet het flauwste begrip van!

— Dan zal ik het je zeggen: wij staan op het dak van het grote pakhuis, waar-

van wij de kelder reeds hebben doorzocht.

— Wat, de kelder, die door een tunnel in verbinding staat met Whitacre's huis?

— Ja! antwoordde Raffles. Ik herken duidelijk de omgeving: kijk maar, daar is de dwarsstraat.

Hij stak snel het dak over en vervolgde:

— En daar heb je de binnenplaats met de drie uitgangen!

Raffles had goed gezien: de twee mannen bevonden zich inderdaad op het platte dak van het grote pakhuis.

HOOFDSTUK VI

HET EINDE VAN DE DRAAD

Een ogenblik stond Brand in gedachten verzonken en toen riep hij eensklaps uit:

— Maar is het niet onwaarschijnlijk dat de Moloch een draad aanlegt in het huis van een ander, zonder dat deze naar de aanleiding vraagt?

— Dat is inderdaad wel wat vreemd! antwoordde Raffles. Ik denk, dat de eigenaar van dit pakhuis en de Moloch identiek zijn!

— Maar dan hebben wij immers niets anders te doen dan naar die eigenaar te zoeken?

— Dat zal wel vergeefse moeite zijn, hij zal het huis wel onder een gefingeerde naam gekocht hebben, zoals ik zelf ook menigmaal deed. Er zal ons wel niets anders overblijven, dan eens na te gaan, waar de draad blijft.

— Het wordt net zo iets als het zoeken naar de speld in de spreekwoordelijke hooiberg en bovendien zal het pakhuis vol arbeiders en opzichters zijn!

— Daar zullen wij tenminste maar op rekenen! Maar dat doet er niet toe; ik wil en moet weten waar de draad blijft!

— En als één van de arbeiders misschien medeplichtig is en de Moloch waarschuwt?

— Die kans moeten wij lopen!

— Maar als wij eens trachtten, ongemerkt naar beneden te komen en de draad beneden te hervinden? stelde Brand voor.

— Het is te proberen! antwoordde Raffles. Wij zullen dan een paar huizen teruggaan en daar beneden gaan. In ieder geval kan ik de draad over verre afstand recht naar beneden zien lopen! Hij is voortreffelijk aan het oog onttrokken, want de Moloch heeft hem met de kleur van de stenen beschilderd.

De beide vrienden gaven aan hun voornemen gevolg en ongeveer 'n kwar-

tier later hadden zij de binnenplaats bereikt.

Zij wisten het pakhuis te bereiken aan de kant, waar de draad zich moest bevinden en het geluk was hun buitengewoon dienstig, zij kwamen juist toen het schaftuur was begonnen en alle arbeiders zich huiswaarts hadden begeven, terwijl zij die veraf woonden, zich hadden verzameld in de cantine van het reusachtige gebouw.

Beneden tegen de muur werd de draad hervonden, maar niet zonder moeite, want hij was door een dun laagje kalk bedekt.

En toen verdween hij in de grond, vlak naast het raam van de kelder.

Kortbesloten gingen de beide mannen één van de openstaande deuren binnen en een ogenblik later bevonden zij zich in dezelfde kelder, die zij reeds eenmaal te voren betreden hadden en waar het vol kisten, vaten en balen stond.

— Maar voor de drommel, waarom heeft hij zich zoveel moeite gegeven en de draad niet eenvoudig door de tunnel heen aangelegd? vroeg Brand fluisterend.

Hij heeft dat nagelaten om een even eenvoudige als afdoende reden, mijn waarde! hernam Raffles. Want in dat geval zou Whitacre immers het bestaan van die draad onmiddellijk ontdekt hebben?

— Je hebt alweer gelijk, Edward! Daaraan had ik moeten denken!

Raffles had ondertussen de omgeving van het kelderraam zeer nauwkeurig onderzocht en na enige tijd had hij de draad hervonden.

Hij volgde hem, bevond dat hij naar een hoek van de kelder liep en toen eensklaps verdween in een spleet van de muur.

De Grote Onbekende stampvoette van ongeduld en bromde:

— Het is een heksenwerk en toch geef ik het niet op

Ook Brand was naderbij gekomen en zei schouderophalend:

— Ik zie niet in, dat wij die draad nog kunnen volgen, hij gaat blijkbaar dwars door de muur heen.

— Welnu, als die draad door de muur is gegaan, dan zullen wij er ook door gaan! hernam Raffles vastberaden. Er moet hier ergens een geheime doorgang zijn; help mij eens zoeken!

En met een hardnekkigheid, die de bewondering van Brand afdwong, begon Raffles met behulp van zijn zaklantaarn met grote zorgvuldigheid de muur te onderzoeken!

Het was hem echter onmogelijk, een spleet, een scheur, of iets dergelijks te ontdekken.

De muur was blijkbaar volkomen gaaf en hier was zeer zeker geen doorgang.

— Dan moet het in de rommelkelder hier naast zijn! hernam Raffles kortaf. Ga mee, Charles.

Het duurde niet lang of de beide mannen hadden de geheime tussendeur gevonden en na de sluiting te hebben geopend, konden zij het schot terzijde schuiven en de aangrenzende kelder betreden.

Zij schoven de deur weer zorgvuldig achter zich dicht en konden nu heel wat ongestoorder werken, want geen van de arbeiders scheen kennis te dragen van de aanwezigheid van deze tweede kelder.

Nogmaals knielde Raffles neer en na lang zoeken, krabben en blikken, had hij de draad gevonden.

Maar niet lang kon hij hem volgen, want opnieuw verdween hij eensklaps, ditmaal in de grond.

Maar als Brand ook maar één ogenblik mocht hebben gedacht, dat Raffles het thans zou opgeven, dan vergiste hij zich deerlijk!

Integendeel, al deze tegenslagen schenen de vurige begeerte van Raffles slechts te prikkelen, het einde van de draad te ontdekken.

Na opnieuw zijn zaklantaarn te hebben ontstoken, begon hij de bodem te onderzoeken.

Het duurde enige tijd, voor hij een zeer smalle spleet tussen de stenen had ontdekt.

Hij haalde zijn zakmes te voorschijn en trachtte deze spleet te verwijderen.

Het enige resultaat echter was, dat het lemmet brak.

— Wat zoek je eigenlijk, vroeg Brand op zachte toon.

— Ik vermoed, dat hier een luik in de bodem is! antwoordde Raffles, maar het moet zeer zwaar zijn en ik kan nergens een ring ontdekken.

Hij stond op, vastbesloten om het onderzoek niet op te geven, en begon met de grootste aandacht de kelderwand te onderzoeken, heel zachtjes kloppende, in de veronderstelling, dat hij ergens een holle klank zou vernemen.

Maar alle muren gaven een doffe klank en pas toen hij op de grond stampte, vernamen de beide mannen 'n ander geluid; onder hun voeten bevond zich blijkbaar een holte.

Toen hij hier heel zeker van was, gaf Raffle de moed niet op, maar begon opnieuw te zoeken.

— Als hier onder een ruimte is, zei hij op zachte toon, dan is het duidelijk, dat men die op een of andere wijze moet kunnen bereiken en zeer waarschijnlijk door een luik. De vraag is dus maar, hoe men dit luik moet vinden en oplichten!

Raffles ging nu de gehele muur langs en onderzocht de vloertegels.

Weer in de hoek teruggekomen, waar hij zijn onderzoek had aangevangen, kwam het hem voor, dat een der tegels een weinig bewoog, als hij er op drukte.

Met behulp van zijn gebroken mes wist hij de tegel van zijn plaats te lichten en dadelijk ontwaarde hij bij het licht van zijn zaklantaarn daar onder een kleine drukknop.

Hij zette er de vingertop op, en dadelijk hief zich een zwaar luik, om een verborgen scharnier draaien, langzaam in de hoogte, totdat het steunde tegen een der muren.

Raffles wierp Brand een veelzeggende blik toe en zei opgewekt:

— Zo zie je, dat geduld een van de beste menselijke deugden is!

Brand knikte en boog zich over de opening, niet zonder een gevoel van ongerustheid. Er gaapte een donker gat. En wie kon zeggen, welke gevaren hen daar omlaag konden wachten?

Raffles had zijn zaklantaarn boven de opening gehouden en bij het licht daarvan zagen de twee vrienden een tamelijk grote ruimte, waartoe een smalle trap toegang gaf.

Reeds maakte Raffles aanstalten om deze trap af te dalen, toen Brand hem terugriep en op fluisterende toon vroeg:

— Weet je zeker dat de draad hier verdwenen is?

In plaats van te antwoorden, wees Raffles op een dunne geleidingsdraad, die inderdaad door een spleet naast het luik naar de donkere kelderruimte voerde.

— Je wilt naar beneden gaan?

— Dat spreekt vanzelf.

— Heb je wel bedacht, welke gevaren ons kunnen bedreigen?

— Ik heb er aan gedacht, maar dat kan mij niet weerhouden.

— Het zware luik kan boven ons hoofd weer gesloten worden.

— Dan zullen wij de tunnel, waarvan je daar het begin ziet, langs een andere weg verlaten, hernam Raffles kalm.

— En als er eens geen andere uitweg is?

— Die moet er zijn; de draad moet toch ergens uitkomen.

Brand zei niets meer, want hij begreep wel, dat Raffles vast besloten was om het eenmaal aangevangen onderzoek voort te zetten.

En zo bevestigden de beide mannen hun zaklantaarns aan een knoop van hun jas, namen hun revolver ter hand en daalden een voor een de smalle houten trap af, die twaalf treden telde.

Vrees voor ontdekking behoefden zij in ieder geval niet zo spoedig te koesteren, want zij wisten heel goed, dat alleen de Moloch kennis droeg van het bestaan van deze kelder.

Toen zij de trap ten einde waren, stonden zij in een soort hol, twee en een halve meter hoog en ongeveer twee meter in het vierkant. En tegenover zich zagen zij het begin van een tunnel.

— Het ziet er uit als een ongebruikte riooltunnel! zei Raffles zacht.

— Ik had diezelfde opmerking willen maken, bromde Brand. Zie, daar ginds loopt de draad langs de wand...

Het was zo: de met zijde ontsponnen telefoondraad, door een dikke laag verf tegen de onvloed van vocht beschermd, liep langs de rechter tunnelwand en was nu vrij duidelijk zichtbaar.

Voorzichtig traden de beide mannen de tunnel binnen, waar zij juist rechtop konden lopen.

Er hing een duffe, adembeklemmende lucht, maar zij wilden nu niet weer terug en zetten hun onderzoek dapper voort.

Het bleek hun al spoedig, dat de tunnel niet recht liep en bovendien omlaag helde.

De wanden waren groenachtig uitgeslagen en bestonden uit zware bakstenen door een dikke laag kalk verbonden.

De tunnel was waarschijnlijk zeer oud en maakte wellicht deel uit van een buiten gebruik gesteld rioleringsysteem.

Zij hadden bijna tien meter gelopen, toen Brand eensklaps stil stond en een gedempte kreet slaakte.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Wat er is? Water is er!

En Brand wees met uitgestrekte vinger naar iets, dat op weinige meters verder op geheimzinnige wijze glinsterde.

Zij gingen nog twintig stappen verder en toen bleek, dat Brand goed gezien had. Zij stonden met hun voeten vlak voor een wateroppervlakte!

De eerste blik van Raffles gold de telefoondraad.

Met een plotselinge buiging verdween hij een paar meter verder onder water.

De beide mannen keken elkaar zwijgend aan en na enige ogenblikken zei Raffles:

— Alle eerbied! Men kan niet zeggen, dat de Moloch over één nacht ijs gaat. Ik geloof, Charles, dat ons nog heel wat werk te wachten staat! En ons niet alleen, want ik begin te vermoeden, dat wij het werk niet met ons beiden zullen af kunnen.

— Dat water ziet er alles behalve smakelijk uit, maar als wij toch eens trachten het te doorwaden! stelde Charles Brand voor.

— Mijnentwege! Wij kunnen het in ieder geval proberen, zei Raffles. En reeds had hij zich neer gezet om zich van schoenen en sokken te ontdoen in zijn broekspijpen zo hoog mogelijk op te slaan.

Brand volgde zijn voorbeeld en het volgende ogenblik stapten de beide mannen in 't geheimzinnige uitziende, traag rimpelende water. Maar zij konden niet verder gaan dan omstreeks vijf meter.

Op die plek gekomen, was het water hun reeds ver boven de knieën gestegen, maar dat niet alleen, want toen zij hun lantaarn ophielden om de tunnel goed te verlichten, bemerkten zij, dat de bovenkant van de onderaardse gang ongeveer dertig meter verder de oppervlakte van het water raakte.

Wilden zij hun weg door het water voortzetten, dan zouden zij dit niet alleen zwemmende moeten doen, maar zouden zij zelfs genooddaakt zijn, wie weet over welke afstand onder water te moeten blijven.

Daar was natuurlijk niet aan te denken en daarom deden de beide mannen het enige wat zij doen konden, zij keerden op hun stappen terug.

Zij trokken zijgend schoenen en sokken weer aan en gingen terug naar de kelder. Zij beklommen de trap, en ston-

den een ogenblik later weer in de rommelkelder, sloten het luik, legden de tegel weer op zijn plaats en wisten zorgvuldig alle sporen van hun aanwezigheid uit.

Toen zei Raffles op fluisterende toon:

95 — Er kan niet aan worden getwijfeld, die draad heeft een einde, dat einde bevindt zich natuurlijk op het droge, en dat vindt men in het huis van de Moloch. Hij heeft de draad zelf door de tunnel aangelegd en daar hij wel bekwaam is, doch geen otter of een zeehond, zo moeten wij het er voor houden, dat hij pas, nadat het werk verricht was, deze tunnel vol water heeft laten lopen, waarschijnlijk door een of ander verbindingskanaal.

— Zo stel ik het mij ook voor! her-
nam Brand, maar hoe willen wij nu in hemelsnaam het andere eide van de tunnel bereiken, want wij moeten er door, daar wij altijd de draad moeten volgen!

— Het antwoord lijkt me nog al eenvoudig, mijn waarde. Waar de Moloch de tunnel over het laagste gedeelte heeft laten vollopen, daar kunnen wij ze weer laten leeg lopen.

10 — Dat zal geen gemakkelijke karwei zijn!

— Maar dat verricht moet worden, hernam Raffles met vaste stem. Wij zullen de politie, in de persoon van de hoofdcommissaris, weer in de arm moeten nemen, en waarschijnlijk ook de brandweer. Eerst zal een duiker moeten onderzoeken hoe het met de tunnel gesteld is, of hij niet al te lang is en voorts, wanneer pompen niet zou helpen, omdat er toch voortdurend water in zou blijven stromen, dan moeten wij het stuk eenvoudig afdammen en leeg maken, al zou het dagen moeten duren!

15 — Het plan is uitstekend, maar denk je dat de Moloch van dit alles niets zou merken?

Raffles antwoordde niet dadelijk en stond in gepeins verzonken.

Toen antwoordde hij:

— Dat moeten wij er op wagen! Wij zullen alles zoveel mogelijk in het geheim doen en het is in ieder geval een groot voordeel, dat wij de nodige mannen door het huis van Whitacre hier heen kunnen brengen, evenals de nodige pompen.

Onder het spreken hadden Raffles en Brand de terugweg weer aanvaard.

Nog geen half uur later stond Raffles weer tegenover de hoofdcommissaris van politie van de wijk, en deelde deze in geuren en kleuren mede, wat hij en Brand ontdekt hadden, steeds onder de naam van de Engelse particuliere detective Bliss.

De hoofdcommissaris had met de grootste aandacht toegelusterd en toen Raffles zijn verhaal geëindigd had, stak de politiebeambte hem spontaan de hand toe en riep uit:

— Dat hebt gij kranig gedaan, mijnheeren! Ik maak u wel mijn compliment en ik verzeker u, dat wij hedenavond aan het werk zullen gaan. Gij zult wel hongerig zijn, want het is reeds laat, maar ik verwacht u om tien uur terug. Ik zal zorgen, dat er hier dan een duiker is en voor de nodige zuig- en perspompen zal ook zorg worden gedragen. Want ik behoef u natuurlijk niet te vragen, of gij gaarne aan de expeditie zult willen deelnemen!

— Dat zou ik inderdaad, mijnheer; ik zou het ten zeerste betreuren, wanneer men mij en mijn beide metgezellen, die u trouwens van nut zullen kunnen zijn, buiten de deur hield. Ik zal op tijd aanwezig zijn, want wij zijn inderdaad wat hongerig en als ik u een raad mag geven, dan zou het deze zijn, dat gij ook nog een uitstekende politiehond te hulp naamt. Die zou u op het laatste ogenblik van nut kunnen zijn.

HOOFDSTUK VII

HET EINDE VAN DE MOLOCH

Raffles en Brand dineerden die avond in een klein, maar goed restaurant, begaven zich daarop naar het huis van Jessy Kelvin, en haalden daar Henderson af, die reeds gegeten had, waarop zij met hem vertrokken, na zich te hebben overtuigd, dat het de gevangene volkomen onmogelijk zou zijn, te ontsnappen, of zoveel gerucht te maken, dat men hem op straat zou kunnen horen, hetgeen hij trouwens uit zichzelf wel zou nalaten, uit vrees dat hij aanstonds zou worden gearresteerd. Precies om tien uur bevonden de drie mannen zich op het hoofdbureau van politie, waar reeds alles voor de expeditie in gereedheid was gebracht. Er was een duiker met zijn volledige installatie, er was een voortreffelijke politiehond, eigendom van een der agenten, en men zou de zuigen en perspompen van zeer sterke capaciteit, benevens een verplaatsbare benzine-motor gaan halen in een magazijn slechts weinige passen van dat van Whitacre gelegen.

Men liet geen tijd verloren gaan, maar begaf zich aanstonds op weg.

Eerst vertrok de agent met zijn hond, in gezelschap van de duiker, twee andere agenten, de inspecteur van politie en een bekwame werkbaas.

Enige minuten later ging de tweede sectie, een twaalftal grondwerkers, stevige kerels, en allen volkomen betrouwbaar, die waren aangelokt door het vooruitzicht op een goed loon.

Henderson, Raffles en Brand, benevens nog twee manschappen, vormden de achterhoede.

Natuurlijk werden allen in auto's overgebracht. Toen de laatste groep het huis van Whitacre bereikte en daar bin-

nen trad, vonden zij de pompen en de motor reeds aanwezig.

Het was aan Raffles om allen langs de geheime lift en door de tunnel naar de rommelkelder te geleiden.

Hij had Brand vooruit gezonden om zich te vergewissen, dat alles veilig was. Alle machines werden in de lift geplaatst en zo door de tunnel naar hun bestemmingsplaats gebracht.

Nu was het de beurt aan de duiker, en van zijn bevindingen zou het afhangen, of men inderdaad met het leegpompen een aanvang kon maken.

De man werd in zijn duikerpak gestoken, vier mannen namen aan de luchtpomp plaats, nadat de buis voor de luchttoever was vastgeschroefd en daarop schreed de duiker, niet zonder moeite, opdat zijn zolen met lood bezwaard waren, het water in.

De achterblijvenden zagen hem langzaam onder de oppervlakte verdwijnen.

Men had gezorgd voor zeer sterke lampen, die het inwendige van de tunnel daghelder verlichtten.

In spanning wachtte men op de terugkomst van de duiker.

Er verliep echter een uur, voor hij terug keerde, en men had zelfs enige malen aan het touw moeten trekken, waarmede hij verbonden was gebleven, om zich te overtuigen, dat hem niets overkomen was.

Zodra men hem de helm had afgezet, en hij zich weder verstaanbaar kon maken, zei de duiker :

— Het gedeelte van de tunnel, dat geheel en al onder water staat, is bijna een kwartier uur gaans lang, dat wil zeggen, zolang zou men er over doen, als er geen druppel water in de tunnel was. Ik denk, dat met het uitpompen drie da-

gen zullen heen gaan, tenminste als men dag en nacht door werkt.

Dat was voorzeker geen aangename tijding, want hoe zou het mogelijk zijn, zulk een werk drie volle dagen geheim te houden !

Raffles stond een weinig terzijde met gefronste wenkbrauwen.

Hij dacht er niet aan, thans zijn plan op te geven en hij peinsde slechts over nieuwe middelen, om de draad te her vinden.

En plotseling viel hem iets in.

Hij wendde zich tot de duiker en vroeg :

— Hoeveel tijd hebt gij nodig gehad om het stuk ten einde te lopen, waar de tunnel tot aan het gewelf geheel vol water stond ?

— Ruim een half uur, mijnheer !

— En liep daar de tunnel weder omhoog ?

— Ja !

— Luister dan eens goed naar mij : Kijk eens naar gindse draad, die daar langs de wand loopt.

— Die telefoondraad ? Ik zie hem !

— Die draad moet onder water door lopen ! Ziet gij kans hem te volgen ?

— Zou het ook niet mogelijk zijn, als gij aan de andere kant van het ondergelopen gedeelte weer boven water komt, u zelf van uw helm en uw duikerpak te ontdoen ?

De duiker weifelde een oogenblik en antwoordde toen :

— Het zal niet zo gemakkelijk gaan, mijnheer, maar ik kan het in ieder geval proberen. Ik heb helpers bij de hand. Wij zouden er wel eens een kleine repetitie van kunnen houden.

— Dat is een goede inval, riep Raffles uit.

— Wij zullen er dadelijk de proef van nemen !

De helm werd de duiker weer op de schouders geplaatst en vast geschroefd en nu moest hij trachten zich van het zware voorwerp te ontdoen.

Het was lang niet gemakkelijk, de de armen in het zware, stijve en dikke ledergoed te buigen, maar het lukte toch na enige inspanning en de duiker kon zelf de vleugelmoeren los schroeven, waarmede de helm op de koperen halsring bevestigd was.

— Het gaat dus, riep Raffles uit, en hoe staat het met het kostuum ?

— Dat zal wel gemakkelijker gaan, mijnheer, riep de duiker uit.

— Maar is de luchtbuis wel lang genoeg ?

— Wij kunnen er nog eens dezelfde lengte aan koppelen.

— Welnu dan, zodra gij weer op het droge zijt, legt gij uw duikerpak af en volgt de draad opnieuw, tot waar het u onmogelijk is hem verder na te gaan, of waar hij in een huismuur eindigt. Gij moogt u dan volstrekt niet langer ophouden, maar moet aanstonds telefonisch aan het bureau van politie berichten, waar gij op dat oogenblik zijt. Dit geldt natuurlijk alleen als gij kans ziet de tunnel te verlaten en ook het huis, waarin zij uitmondt !

— Bravo ! riep de hoofdinspecteur van politie opgewonden uit. Dat is een uitnemende inval van u, mijnheer Bliss !

Het was reeds half twee in de ochtend, toen de duiker opnieuw onder de oppervlakte van het water verdween.

Bijna een uur verstreek, en reeds begonnen de achterblijvenden zich ongerust te maken.

Maar toen gevoelden de helpers, die het uiteinde van het waarschuwingskoord in de hand hielden, dat het touw slap hing. Zij begonnen het bijna drie honderd meter lange touw haastig in te palmen en binnen vijf minuten lag het andere eind voor hun voeten. Er was een zeemansknoop in het einde gedraaid en daaraan was het duidelijk te zien, dat alles met de duiker in orde was.

Onmiddellijk begaven de politiebeambten, op twee agenten na, die hier de wacht zouden houden, zich weer naar het huis van Whitacre en vandaar per

auto naar het hoofdbureau, waar zij vol spanning op de telefonische boodschap van de duiker bleven wachten.

Het was reeds half vijf in de ochtend en klaarlichte dag, toen het bericht eindelijk door kwam.

De duiker bevond zich op dat tijdstip vlak bij een huis aan de Bird Walk Street, een van de deftigste boulevards van New-York, hoog boven de rivier gelegen, welke New-York van Brooklyn scheidt.

Zonder een ogenblik te verliezen, namen Raffles en Henderson, de inspecteur en vier agenten in de politieauto plaats en een half uur later stond de wagen weer stil op het wenken van de duiker, riep vol ongeduld wachtte. Alsof hij vreesde, dat men hem zou kunnen horen, deelde de man het volgende mede :

Hij had zich, hoewel niet zonder moeite, van helm en duikerpak ontdaan, welk laatste hij gedeeltelijk had moeten stuk snijden en daarop had hij dadelijk de telefoondraad hervonden.

Hij had de tunnel nog bijna over een lengte van twintig minuten gaans moeten volgen, maar behoudens een paar plassen had hij droogvoets het einde bereikt.

Dat einde bleek uit te komen in het midden in de kademuur en afgesloten te zijn met een ijzeren hek, hetwelk hij echter vrij gemakkelijk had kunnen openen met behulp van zijn knipmes, dat hem nooit verliet.

Maar toen hij dit moeilijk werk verricht had, en eens terzijde keek, vond hij de draad niet meer terug.

Hij moest weer een twintigtal meters terug gaan en vond toen een zeer nauwe zijgang, en tevens de draad.

De zijgang liep in een tamelijk stels helling naar boven, de draad steeg mede en eensklaps kon hij niet verder, want hij stond voor een zware, met ijzer beslagen deur, en daarvan bleek het slot zo stevig te zijn, dat er niet aan te denken viel het te vernielen.

Hij was daarom weer op zijn schreden terug gekeerd en had zich daarop zo spoedig mogelijk naar een dichtbijzijnde politiepost begeven, teneinde daar te telefoneren.

Raffles had met de grootste aandacht toegelusterd en vroeg nu :

— In welke richting liep die zijtunnel ?

— Het kwam mij voor, dat hij een weinig terug liep.

— Hoe lang denkt gij, dat hij was ?

— Vijftig meter op zijn minst.

— Niet veel langer ?

— O, neen, — zestig meter is het zeker niet geweest.

— Bevond hij zich links of rechts van de tunnel, als gij met het gelaat naar het hek gekeerd stond ?

— Links !

— Dan is dat het huis van de Moloch, zei Raffles met vaste stem en hij wees op een prachtig, geheel afgezonderd liggend huis, aan de Bird Walk Street, omgeven door een fraaie tuin.

De inspecteur slaakte een kreet van verbazing en ongelooft.

— Wat gij daar zegt, moet op een dwaling berusten ! riep hij uit. Weet gij wie daar woont ?

— De Moloch !

— Daar woont een van de machtigste steunpillaren van de Beurs, en een van de rijkste inwoners van New-York ! Daar woont Reginald Hennesey.

— Het doet er niet toe, wie of wat hij is. Ik zeg u dat daarginds de Moloch moet wonen, hernam Raffles halsstarrig. Toen Buster Finn ruim een jaar geleden de aanvoerder van het Kwade Oog bleek te zijn, keek men ook verbaasd op en eerst wilde niemand het geloven, want hij was nog jong en hij ging bovendien voor een ezel en een sukkelaar door !

— Dat is wel waar, maar toch... stamelde de inspecteur.

— Als gij het niet op u durft te nemen om een onderzoek in te stellen, laat ik er dan de verantwoording voor mogen dragen. Ik ben zeker van mijn zaak —

en als de duiker zich niet vergist heeft, dan vinden wij in dit huis wat gij reeds zo lang zoekt !

— Er is geen sprake van een vergissing, mijnheer, — de draad ging juist naast de zware deur in de zijtunnel door de muur.

— Welnu dan, dan zullen wij aanbellen dan moet hij ons te woord staan ! riep de inspecteur uit.

— Houdt mij een opmerking ten goede, mijnheer, dat mag misschien de juiste wijze zijn, om een ordinaire ladelichter in handen re krijgen, maar ik betwijfel of het goede resultaten zou opleveren met een man als de Moloch, zei Raffles spottend.

— Wat wilt gij dan dat ik doe, mijnheer ? vroeg de inspecteur, die blijkbaar danig met het geval verlegen zat, en grote vrees koesterde zich in de vingers te snijden. . . .

— Laat het aan mij over, zeg ik u nogmaals, inspecteur, hernam Raffles. Mijn beide helpers en ik, door deze brave man bijgestaan, die ons zeker wel zal willen helpen, zullen door de kleine tunnel en de deur het huis binnen dringen en de Moloch overvallen. Is hij het werkelijk, dan zullen wij dat spoedig genoeg ontdekken, is hij het niet, dan houd gij u in ieder geval buiten schot en op mij zal dan alle spot en minachting neer komen. Neemt gij dat aan ? Gij moogt mijnentwege later gerust zeggen, dat gij mij met alle middelen hebt willen tegenhouden, in geval ik mij vergis.

— Ga dan uw gang, mijnheer, riep de inspecteur uit. Ik wil u zelfs een politieagent mede geven.

— Dat behoeft niet, hernam Raffles. Stel u liever verdekt met hen op, en houd goed de huisdeur in het oog. Als hij wil trachten te vluchten, zult gij toch wel inzien, dat wij de ware beet hebben.

— Dat blijft zo afgesproken ! riep de inspecteur uit.

Raffles stond op het punt, zich met zijn klein troepje te verwijderen, maar

hij liet nog eens zijn blikken dwalen over de omgeving en zei toen :

— Men kan niet te voorzichtig zijn ! Commandeer nog vier agenten op en posteer dezen aan het andere einde van de brug en met geladen revolver. Het is gelukkig nog zo vroeg, dat er slechts heel weinig voorbijgangers op de been zijn, en zij kunnen van hun revolvers gebruik maken, indien dit nodig mocht zijn.

— Aan het andere einde van de brug, mijnheer ? herhaalde de inspecteur verbaasd.

— Denkt gij dan dat bij die zou kunnen bereiken ?

— Voor de Moloch is alles mogelijk, inspecteur, antwoordde Raffles kortaf. En ik zou u ook willen aanraden, om u wat achter de muur van de tuin terug te trekken, want uw vijand mocht eens matineus zijn uitgevallen en u vanuit zijn venster bespieden.

Hierop begaven Raffles en zijn drie metgezellen zich haastig naar de ingang van de tunnel, opende het vernielde hek en traden binnen.

Slechts weinige passen en zij bereikten een zijtunnel, welke zij teneinde liepen tot zij voor een met ijzer beslagen deur stil stonden.

Raffles bedacht zich niet lang maar haalde lopers te voorschijn en beproefde zijn krachten op het slot.

Het was echter zeer ingewikkeld en het duurde langer dan tien minuten, voor het eindelijk open sprong.

Raffles duwde de deur open en slaakte tegelijkertijd een kreet van woede en teleurstelling.

— De deur heeft een electrisch contact ! riep hij. Door het slot te forceren heb ik waarschijnlijk een alarmschel doen overgaan ! Kijk maar daàr lopen de contactdraden ! De schurk is gewaarschuwd ! Vooruit mannen !

De vier mannen stormden vooruit.

Zij bevonden zich in een tuinhuis, dat blijkbaar nooit gebruikt werd, tenminste

niet voor de doeleinden, waarvoor zulk een huisje bestemd is.

Een ogenblik later vlogen zij door de grote tuin en op een der achterdeuren van hen prachtige huis af, hetzelfde huis, hetwelk Raffles nog geen kwartier geleden aan de inspecteur van politie had aangewezen.

Een paar krachtige trappen van Henderson deden de deur in splinters vliegen.

Blijkbaar was nog geen van de bedienden opgestaan, want niemand trad hen in de weg, toen de drie Britten, de revolver in de vuist, de trap op ijlden en de kamers begonnen te doorzoeken.

Op de eerste verdieping vonden zij een slaapkamer, waarvan de deur open stond. Zij traden binnen. Het vertrek was ledig.

Raffles snelde op het bed toe en legde zijn hand op de lakens en het hoofdkussen. Zij waren nog warm !

Raffles snelde naar het raam en wierp het open. Een kreet ontsnapte hem.

— Daar gaat de ellendeling, riep hij.

Brand, Henderson en de duiker kwamen op hun beurt toesnellen en keken hijgend en opgewonden naar buiten.

Zij hadden het gezicht op het grote voorplein van het huis, een stuk van de tuin en verder over de Bird Walk en de gehele Brooklyn Bridge, die op nauwelijks honderd passen ter linker zijde lag, en zijn reusachtige bogen over de Hudson welfde.

Zoeven waren, blijkbaar door middel van electriciteit, twee deuren in de muur open gegaan, een kleine renwagen raasde naar buiten en reed met een koene zwaai de Bird Walk op, in de richting van de Brooklyn Bridge.

Raffles stampvoette van woede, want het volgende ogenblik zou de vluchteling de brug voorbij gereden en in vrijheid zijn, al was dan nu ook zijn naam bekend, want dat men met de Moloch te doen had, daaraan behoefde niemand meer te twijfelen.

Maar zijn noodlot dreef de ellendeling de brug op en zijn verderf tegemoet.

Hij had waarschijnlijk willen trachten Brooklyn te berieken, om vandaar verder te vluchten, misschien wel de kust, nadat hij telefonisch een snelle motorboot besteld had.

Hoe het ook zij ; de kleine snelle auto zwenkte de lange brug op, waarvan het wandeldek ongeveer dertig meter boven de oppervlakte van het water ligt.

Maar hij was nog niet halverwege gekomen, toen de drie agenten, aan het andere einde van de brug geposteerd, te voorschijn sprongen van achter de zware kolommen, waarmede de brugbogen waren afgesloten, en tegelijkertijd hun revolvers ophieven.

Maar de vluchteling reed door, zo snel hij kon.

Zijn doel was duidelijk : hij zou eenvoudig de agenten ondersteboven rijden in vliegende vaart.

Deze begrepen onmiddellijk het gevaar, en schoten zo snel mogelijk een paar kogels op de wagen af.

Een luide knal liet zich horen, een kogel had een der voorbanden getroffen en de nu slecht bestuurbare wagen maakte een geweldige slingering, reed tegen het verhoogde voetpad op en botste met geweld tegen een der brugbogen aan. De wagen kantelde om en de Moloch stortte op het houten plankier van de brug neer.

De agenten snelden voorwaarts, maar zo spoedig zou de ellendeling zich niet overgeven. Hij kwam overeind, trok zijn revolver en verschanste zich vliegensvlug achter de omgevallen auto.

Vandaar begon hij op de agenten te vuren en toen een hunner getroffen was, waren zij wel genoodzaakt op hun beurt dekking te zoeken achter de zware, brede pilaren, die op geregelde afstanden zich aan weerszijde van de brug bevonden.

Vandaar bleven zij onafgebroken op de Moloch vuren, zodra zij slechts een

centimeter oppervakte van zijn lichaam ontdekten.

Maar lang kon deze ongelijke strijd niet duren, want daar kwam van de andere kant van de brug reeds de grote politieauto aanzetten.

Aldus tussen twee vuren geraakt, begreep de Moloch blijkbaar, dat zijn positie wanhopig was.

Hij slaakte een rauw gebrul van woede, vuurde zijn revolver leeg op de naderende auto, zonder enig gevolg evenwel, sprong toen overeind en wipte met de lenigheid van een aap op de ijzeren ballustrade, die over haar gehele lengte bijna een voet breed was.

Een ogenblik tekende zijn silhouet zich scherp af tegen de lichtblauwe lucht.

Hij keek even omlaag en scheen te aarzelen.

Maar er bleef hem geen keus over en hij waagde de sprong.

Maar juist toen het lichaam begon te vallen, schoot er een sleepboot met spitse boeg van onder de brug uit, welke de bandiet daarboven onmogelijk had kunnen zien.

Een vreselijke gil doorsneed de lucht en een halve seconde later viel het lichaam te pletter op de scherpe, ijzeren boeg van de sleepboot, die het als het ware in tweeën sneed....

Het vormeloos verminkte lichaam gleed in het water en pas dagen later werd het opgevist.

Raffles had gelijk gehad, de Moloch was Reginald Hennesey, een van de rijkste inwoners van New-York, nog geen veertig jaar oud, nog niet lang getrouwd en vader van twee kinderen.

Het klonk ongelooflijk en toch was het zo, want bij een nauwkeurig onderzoek van de woning vond men enige aanduidingen, die geen twijfel konden laten omtrent de vreselijke tol, welke Hennesey gespeeld had, zonder dat zelfs de personen uit zijn naaste omgeving er iets van geweten hadden.

Toen Dr. Fox van de vreselijke dood van de Moloch vernam, plooide een lelijke glimlach zijn lippen en hij bromde voor zich heen :

— Een schone gelegenheid voor je Henry Fox, om eindelijk de plaats te kunnen innemen, die je van nature toekomt !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

In het Hol van de Leeuw

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Miljoenen-erfenis. 2. — De gestolen Dolk. 3. — Een Inbraak met gevolgen. 4. — Het Verwisselde Lijk. 5. — Zonderlinge Epidemie. 6. — Een droeve Huwelijksdag. 7. — De Wraak der K. K. K. 8. — Twee Doodsvijanden. 9. — De Meester herleeft. 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val. 11. — Raffles en Amor. 12. — Nicholson juicht te vroeg. 13. — De Broeder van Nicholson. 14. — Avontuur in België. 15. — De Moord in Kamer 13. 16. — Aan de Marteldood ontsnapt. 17. — Het Meisje met de blauwe ogen. 18. — De Strijd om het Geheim. 19. — Naar het Goudland. 20. — Bloed en Goud. 21. — De buitenste Duisternis. 22. — De Waanzinnige. 23. — De gestole claim. 24. — De bergduivel. 25. — De Goud-fee. 26. — Onrust op Holderness Hall. 27. — Het Geheime Document. 28. — De Redding van «Goudhaar». 29. — «Goudhaar». 30. — De Smokkelkoningin. 31. — De Misdad in de trein. 32. — De Revue-Girl. 33. — Professor Shirley. 34. — De Kit van Wong Li. 35. — De Gewaande Radjah. 36. — De Geheimzinnige Tempelstad. 37. — De Duivels van de Gele Zee. 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi. 39. — Vijftig tegen één. 40. — Ilona, de avonturierster. 41. — De Kelder des Doods. 42. — De onverwachte terugkeer. 43. — Rode Bill krijgt een lesje. 44. — De Stem van het Verleden. 45. — Zwarte Anna. 46. — Het Juweel van Prins Omar. 47. — Gevaarlijk spel. 48. — Het Goud van de Metropitanbank. 49. — De Bende van Myra Bonati. 50. — Merry-Kid de verklikker. 51. — Het Verlaten Slot. 52. — De Riolen van Parijs. 53. — Rovers en Verraders. 54. — Een documentenjacht. 55. — De Verijdelde Ontvoering. 56. — Liefde, Paarden en Bandieten. 57. — Een Mislukte Samenzwering. 58. — De Kool des Doods. 59. — Jacht op Fortuin. 60. — De Gouden Wisselbeker. 61. — Een Fatale Vrouw.	62. — Een moderne Blauwbaard. 63. — Een Geheimzinnige Moord. 64. — Een Spaans Drama. 65. — Een merkwaardige diefstal. 66. — Spoken op Marshy Manor. 67. — Chantage en Hypnose 68. — De Lokstem van het Goud 69. — Het Geheim van de Boekenkist 70. — Het Revolutie Complot 71. — Het Verlaten Huis 72. — Het Spel met de Dood 73. — Het Verstoorde Feest 74. — Russisch Goud 75. — Een Moderne Robinson 76. — De Moord in Fenchurch Street 77. — Het Vloolwonder 78. — De Raadselachtige Moord 79. — Een Avontuur in China 80. — De Verborgen Schat 81. — De Chinese Schatkamer 82. — De Bende van de Gouden Ster 83. — Sensatie in de Opera 84. — De Folterkelder 85. — De Bedrieger bedrogen 86. — De Geheimen van Parijs 87. — Speelzucht en Misdad 88. — De Diamanten Spin 89. — Een duivelse Uitvinding 90. — Parijse auto bandieten 91. — Het Trio Desmond. 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd. 93. — Als het Goud lokt. 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten. 95. — Wie was de Derde Man? 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim 97. — De Ontvoerde Diplomaat 98. — Rumoer om de Derby 99. — Gevaren van de Wereldstad 100. — Moderne Piraten 101. — Het Filmkasteel 102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt 103. — Een Onderaards Drama 104. — De Verzonken Metropolis 105. — De Vreemde Chauffeur 106. — De Moord in het Cabaret 107. — De Negende Steen 108. — Onraad in Hollywood 109. — Ossenkop; gang 5 110. — De bende van «de Ratten» 111. — Het Avontuur in Hollywood 112. — De Bende van de Gouden Spin 113. — Irma Sandrina 114. — In de val gelokt 115. — Om een kwart miljoen dollars 116. — De Giftgas-centrale 117. — Een mislukte ontvoering 118. — De Verdwenen Kleindochter 119. — Helicopter-bandiet 120. — De Verraderlijke Huisknecht 121. — Vrouwelijk Lokaas 122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge